Poznaj technologię WCF
i wykorzystaj potencjał
Microsoft Azure AppFabric Service Bus

WYDANIE III

Programowanie usług

WCF

HELION

O'REILLY®

Juval Löwy
Wprowadzenie Clemens Vasters

Tytuł oryginału: Programming WCF Services:
Mastering WCF and the Azure AppFabric Service Bus, 3rd edition

Tłumaczenie: Mikołaj Szczepaniak (wstęp, rozdz. 4 – 6, 11, dodatki),
Weronika Łabaj (rozdz. 1 – 3),
Krzysztof Rychlicki-Kicior (rozdz. 7 – 10)

ISBN: 978-83-246-3617-4

© HELION 2012.
Authorized Polish translation of the English edition of Programming WCF Services, 3rd Edition ISBN 9780596805487 © 2010, Juval Löwy.

This translation is published and sold by permission of O'Reilly Media, Inc., the owner of all rights to publish and sell the same.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from the Publisher.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiejkolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz Wydawnictwo HELION dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz Wydawnictwo HELION nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Wydawnictwo HELION
ul. Kościuszki 1c, 44-100 GLIWICE
tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
WWW: http://helion.pl (księgarnia internetowa, katalog książek)

Drogi Czytelniku!
Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres
http://helion.pl/user/opinie/prowcf
Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Printed in Poland.

• Kup książkę
• Poleć książkę
• Oceń książkę

• Księgarnia internetowa
• Lubię to! » Nasza społeczność

Spis treści

Przedmowa **15**

Słowo wstępne **19**

1. Podstawy WCF **29**

Czym jest WCF? 29
Usługi 30
Granice wykonywania usługi 31
WCF i widoczność lokalizacji 31
Adresy 32
Adresy TCP 33
Adresy HTTP 34
Adresy IPC 34
Adresy MSMQ 34
Adresy magistrali usług 35
Kontrakty 35
Kontrakt usługi 35
Hosting 39
Hosting na IIS 5/6 39
Hosting własny 40
Hosting WAS 45
Niestandardowy hosting na IIS/WAS 46
Pakiet usług AppFabric dla systemu Windows Server 46
Wybór hosta 48
Wiązania 49
Podstawowe wiązania 50
Wybór wiązania 52
Dodatkowe rodzaje wiązań 53
Używanie wiązania 54
Punkty końcowe 55
Konfiguracja punktów końcowych — plik konfiguracyjny 56
Konfiguracja punktów końcowych z poziomu programu 60
Domyślne punkty końcowe 61

Kup książkę Poleć książkę

Wymiana metadanych 63
Udostępnianie metadanych przez HTTP-GET 64
Punkt wymiany metadanych 67
Narzędzie Metadata Explorer 72
Więcej o konfiguracji zachowań 74
Programowanie po stronie klienta 76
Generowanie obiektu pośrednika 76
Konfiguracja klienta z poziomu pliku konfiguracyjnego 81
Konfiguracja klienta z poziomu programu 86
Klient testowy dostarczany przez WCF 87
Konfiguracja z poziomu programu a plik konfiguracyjny 89
Architektura WCF 89
Architektura hosta 91
Kanały 92
Klasa InProcFactory 93
Sesje warstwy transportowej 96
Sesja transportowa i wiązania 97
Przerwanie sesji transportowej 97
Niezawodność 98
Wiązania, niezawodność i kolejność wiadomości 99
Konfiguracja niezawodności 100
Zachowanie kolejności dostarczania wiadomości 101

2. Kontrakty usług 103
Przeciążanie metod 103
Dziedziczenie kontraktów 105
Hierarchia kontraktów po stronie klienta 106
Projektowanie oraz faktoryzacja kontraktów usług 110
Faktoryzacja kontraktów 110
Metryki faktoryzacji 112
Kwerendy (przeszukiwanie metadanych) 114
Programowe przetwarzanie metadanych 114
Klasa MetadataHelper 116

3. Kontrakty danych 121
Serializacja 121
Serializacja w .NET 123
Formatery WCF 124
Serializacja kontraktów danych 127
Atrybuty kontraktów danych 128
Importowanie kontraktu danych 130
Kontrakty danych i atrybut Serializable 132
Dedukowane kontrakty danych 133
Złożone kontrakty danych 135
Zdarzenia związane z kontraktami danych 135
Dzielone kontrakty danych 138

Kup książkę Poleć książkę

Hierarchia kontraktów danych 139
Atrybut KnownType 139
Atrybut ServiceKnownType 141
Wielokrotne zastosowanie atrybutu KnownType 143
Konfiguracja akceptowanych klas pochodnych w pliku konfiguracyjnym 143
Analizatory kontraktów danych 144
Obiekty i interfejsy 153
Równoważność kontraktów danych 155
Porządek serializacji 156
Wersjonowanie 158
Nowe składowe 158
Brakujące składowe 159
Wersjonowanie dwukierunkowe 162
Typy wyliczeniowe 164
Delegaty i kontrakty danych 166
Typy generyczne 166
Kolekcje 169
Konkretne kolekcje 170
Kolekcje niestandardowe 171
Atrybut CollectionDataContract 172
Referencje do kolekcji 173
Słowniki 174

4. Zarządzanie instancjami 177
Zachowania 177
Usługi aktywowane przez wywołania 178
Zalety usług aktywowanych przez wywołania 179
Konfiguracja usług aktywowanych przez wywołania 180
Usługi aktywowane przez wywołania i sesje transportowe 181
Projektowanie usług aktywowanych przez wywołania 182
Wybór usług aktywowanych przez wywołania 184
Usługi sesyjne 185
Konfiguracja sesji prywatnych 185
Sesje i niezawodność 190
Identyfikator sesji 191
Kończenie sesji 193
Usługa singletonowa 193
Inicjalizacja usługi singletonowej 194
Wybór singletonu 197
Operacje demarkacyjne 197
Dezaktywacja instancji 200
Konfiguracja z wartością ReleaseInstanceMode.None 201
Konfiguracja z wartością ReleaseInstanceMode.BeforeCall 201
Konfiguracja z wartością ReleaseInstanceMode.AfterCall 202
Konfiguracja z wartością ReleaseInstanceMode.BeforeAndAfterCall 203
Bezpośrednia dezaktywacja 203
Stosowanie dezaktywacji instancji 204

Kup książkę Poleć książkę

Usługi trwałe 205
Usługi trwałe i tryby zarządzania instancjami 205
Identyfikatory instancji i pamięć trwała 206
Bezpośrednie przekazywanie identyfikatorów instancji 207
Identyfikatory instancji w nagłówkach 209
Powiązania kontekstu dla identyfikatorów instancji 211
Automatyczne zachowanie trwałe 216
Dławienie 222
Konfiguracja dławienia 225

5. Operacje 231
Operacje żądanie-odpowiedź 231
Operacje jednokierunkowe 232
Konfiguracja operacji jednokierunkowych 232
Operacje jednokierunkowe i niezawodność 233
Operacje jednokierunkowe i usługi sesyjne 233
Operacje jednokierunkowe i wyjątki 234
Operacje zwrotne 236
Kontrakt wywołań zwrotnych 236
Przygotowanie obsługi wywołań zwrotnych po stronie klienta 238
Stosowanie wywołań zwrotnych po stronie usługi 241
Zarządzanie połączeniami dla wywołań zwrotnych 244
Pośrednik dupleksowy i bezpieczeństwo typów 246
Fabryka kanałów dupleksowych 249
Hierarchia kontraktów wywołań zwrotnych 251
Zdarzenia 252
Strumieniowe przesyłanie danych 256
Strumienie wejścia-wyjścia 256
Strumieniowe przesyłanie komunikatów i powiązania 257
Przesyłanie strumieniowe i transport 258

6. Błędy 261
Izolacja błędów i eliminowanie związków 261
Maskowanie błędów 262
Oznaczanie wadliwego kanału 263
Propagowanie błędów 267
Kontrakty błędów 268
Diagnozowanie błędów 272
Błędy i wywołania zwrotne 278
Rozszerzenia obsługujące błędy 281
Udostępnianie błędu 282
Obsługa błędu 285
Instalacja rozszerzeń obsługujących błędy 287
Host i rozszerzenia obsługujące błędy 290
Wywołania zwrotne i rozszerzenia obsługujące błędy 293

Kup książkę Poleć książkę

7. Transakcje 297
Problem z przywracaniem działania aplikacji 297
Transakcje 298
Zasoby transakcyjne 299
Właściwości transakcji 299
Zarządzanie transakcjami 301
Menedżery zasobów 304
Propagacja transakcji 304
Przepływ transakcji a wiązania 305
Przepływ transakcji a kontrakt operacji 306
Wywołania jednokierunkowe 308
Menedżery i protokoły transakcji 308
Protokoły i wiązania 309
Menedżery transakcji 310
Awansowanie menedżerów transakcji 313
Klasa Transaction 314
Transakcje otoczenia 314
Transakcje lokalne a transakcje rozproszone 315
Programowanie usług transakcyjnych 316
Przygotowywanie otoczenia transakcji 316
Tryby propagacji transakcji 318
Głosowanie a zakończenie transakcji 325
Izolacja transakcji 328
Limit czasu transakcji 330
Jawne programowanie transakcji 332
Klasa TransactionScope 332
Zarządzanie przepływem transakcji 334
Klienci nieusługowi 340
Zarządzanie stanem usługi 341
Granice transakcji 342
Zarządzanie instancjami a transakcje 343
Usługi transakcyjne typu per-call 344
Usługi transakcyjne typu per-session 347
Transakcyjne usługi trwałe 359
Zachowania transakcyjne 361
Transakcyjna usługa singletonu 366
Transakcje a tryby instancji 369
Wywołania zwrotne 371
Tryby transakcji w wywołaniach zwrotnych 371
Głosowanie w wywołaniach zwrotnych 373
Stosowanie transakcyjnych wywołań zwrotnych 373

Kup książkę Poleć książkę

8. Zarządzanie współbieżnością 377
Zarządzanie instancjami a współbieżność 377
Tryby współbieżności usług 378
ConcurrencyMode.Single 379
ConcurrencyMode.Multiple 379
ConcurrencyMode.Reentrant 382
Instancje a dostęp współbieżny 385
Usługi typu per-call 385
Usługi sesyjne i usługi typu singleton 386
Zasoby i usługi 386
Dostęp a zakleszczenia 387
Unikanie zakleszczeń 388
Kontekst synchronizacji zasobów 389
Konteksty synchronizacji .NET 390
Kontekst synchronizacji interfejsu użytkownika 392
Kontekst synchronizacji usług 397
Hostowanie w wątku interfejsu użytkownika 398
Formularz jako usługa 403
Wątek interfejsu użytkownika a zarządzanie współbieżnością 406
Własne konteksty synchronizacji usług 408
Synchronizator puli wątków 408
Powinowactwo wątków 413
Przetwarzanie priorytetowe 415
Wywołania zwrotne a bezpieczeństwo klientów 418
Wywołania zwrotne w trybie ConcurrencyMode.Single 419
Wywołania zwrotne w trybie ConcurrencyMode.Multiple 419
Wywołania zwrotne w trybie ConcurrencyMode.Reentrant 420
Wywołania zwrotne i konteksty synchronizacji 420
Wywołania zwrotne a kontekst synchronizacji interfejsu użytkownika 421
Własne konteksty synchronizacji a wywołania zwrotne 424
Wywołania asynchroniczne 427
Wymagania mechanizmów asynchronicznych 427
Wywołania asynchroniczne przy użyciu pośrednika (proxy) 429
Wywołania asynchroniczne 430
Zapytania a oczekiwanie na zakończenie 432
Wywołania zwrotne dopełniające 434
Asynchroniczne operacje jednokierunkowe 439
Asynchroniczna obsługa błędów 442
Wywołania asynchroniczne a transakcje 443
Wywołania synchroniczne kontra asynchroniczne 443

9. Usługi kolejkowane 445
Usługi i klienty odłączone 445
Wywołania kolejkowane 446
Architektura wywołań kolejkowanych 447
Kontrakty kolejkowane 447
Konfiguracja i ustawienia 448

Kup książkę Poleć książkę

Transakcje 454
Dostarczanie i odtwarzanie 455
Transakcyjne ustawienia usługi 456
Kolejki nietransakcyjne 459
Zarządzanie instancjami 460
Usługi kolejkowane typu per-call 460
Kolejkowane usługi sesyjne 462
Usługa singleton 465
Zarządzanie współbieżnością 466
Kontrola przepustowości 467
Błędy dostarczania 467
Kolejka utraconych komunikatów 469
Czas życia 469
Konfiguracja kolejki odrzuconych komunikatów 470
Przetwarzanie kolejki odrzuconych komunikatów 471
Błędy odtwarzania 475
Komunikaty trujące 476
Obsługa komunikatów trujących w MSMQ 4.0 477
Obsługa komunikatów trujących w MSMQ 3.0 480
Wywołania kolejkowane kontra połączone 481
Wymaganie kolejkowania 483
Usługa odpowiedzi 484
Tworzenie kontraktu usługi odpowiedzi 485
Programowanie po stronie klienta 488
Programowanie kolejkowane po stronie usługi 491
Programowanie odpowiedzi po stronie usługi 492
Transakcje 493
Mostek HTTP 496
Projektowanie mostka 496
Konfiguracja transakcji 497
Konfiguracja po stronie usługi 498
Konfiguracja po stronie klienta 499

10. Bezpieczeństwo 501
Uwierzytelnianie 501
Autoryzacja 502
Bezpieczeństwo transferu danych 503
Tryby bezpieczeństwa transferu danych 503
Konfiguracja trybu bezpieczeństwa transferu danych 505
Tryb Transport a poświadczenia 507
Tryb Komunikat a poświadczenia 508
Zarządzanie tożsamością 509
Polityka ogólna 509
Analiza przypadków użycia 510

Kup książkę Poleć książkę

Aplikacja intranetowa 510
Zabezpieczanie wiązań intranetowych 511
Ograniczanie ochrony komunikatów 517
Uwierzytelnianie 518
Tożsamości 520
Kontekst bezpieczeństwa wywołań 521
Personifikacja 523
Autoryzacja 530
Zarządzanie tożsamością 535
Wywołania zwrotne 536
Aplikacja internetowa 537
Zabezpieczanie wiązań internetowych 537
Ochrona komunikatów 539
Uwierzytelnianie 543
Stosowanie poświadczeń systemu Windows 545
Stosowanie dostawców ASP.NET 546
Zarządzanie tożsamością 554
Aplikacja biznesowa 554
Zabezpieczanie wiązań w scenariuszu B2B 554
Uwierzytelnianie 555
Autoryzacja 557
Zarządzanie tożsamością 559
Konfiguracja bezpieczeństwa hosta 559
Aplikacja o dostępie anonimowym 559
Zabezpieczanie anonimowych wiązań 560
Uwierzytelnianie 561
Autoryzacja 561
Zarządzanie tożsamością 561
Wywołania zwrotne 561
Aplikacja bez zabezpieczeń 562
Odbezpieczanie wiązań 562
Uwierzytelnianie 562
Autoryzacja 562
Zarządzanie tożsamością 562
Wywołania zwrotne 563
Podsumowanie scenariuszy 563
Deklaratywny framework bezpieczeństwa 563
Atrybut SecurityBehavior 564
Deklaratywne bezpieczeństwo po stronie hosta 571
Deklaratywne bezpieczeństwo po stronie klienta 572
Audyt bezpieczeństwa 578
Konfigurowanie audytów bezpieczeństwa 579
Deklaratywne bezpieczeństwo audytów 581

Kup książkę Poleć książkę

11. Magistrala usług 583
Czym jest usługa przekazywania? 584
Magistrala Windows Azure AppFabric Service Bus 585
Programowanie magistrali usług 586
Adres usługi przekazywania 586
Rejestr magistrali usług 589
Eksplorator magistrali usług 590
Powiązania magistrali usług 591
Powiązanie przekazywania TCP 591
Powiązanie przekazywania WS 2007 595
Jednokierunkowe powiązanie przekazywania 596
Powiązanie przekazywania zdarzeń 597
Chmura jako strona przechwytująca wywołania 599
Bufory magistrali usług 600
Bufory kontra kolejki 600
Praca z buforami 601
Wysyłanie i otrzymywanie komunikatów 607
Usługi buforowane 608
Usługa odpowiedzi 617
Uwierzytelnianie w magistrali usług 621
Konfiguracja uwierzytelniania 622
Uwierzytelnianie z tajnym kluczem współdzielonym 623
Brak uwierzytelniania 627
Magistrala usług jako źródło metadanych 628
Bezpieczeństwo transferu 630
Bezpieczeństwo na poziomie transportu 631
Bezpieczeństwo na poziomie komunikatów 632
Powiązanie przekazywania TCP i bezpieczeństwo transferu 633
Powiązanie przekazywania WS i bezpieczeństwo transferu 639
Jednokierunkowe powiązanie przekazywania i bezpieczeństwo transferu 640
Powiązania i tryby transferu 641
Usprawnianie zabezpieczeń transferu 641

A Wprowadzenie modelu usług 647

B Nagłówki i konteksty 663

C Odkrywanie 685

D Usługa publikacji-subskrypcji 733

E Uniwersalny mechanizm przechwytywania 765

F Standard kodowania usług WCF 779

G Katalog elementów biblioteki ServiceModelEx 791

Skorowidz 813

Kup książkę Poleć książkę

Kup książkę Poleć książkę

ROZDZIAŁ 4.

Zarządzanie instancjami

Zarządzanie instancjami (ang. *instance management*) to określenie, które stosuję w kontekście zbioru technik używanych przez technologię WCF do kojarzenia żądań klientów z instancjami usług — technik decydujących o tym, która instancja usługi obsługuje które żądanie klienta i kiedy to robi. Zarządzanie instancjami jest konieczne, ponieważ zasadnicze różnice dzielące poszczególne aplikacje w wymiarze potrzeb skalowalności, wydajności, przepustowości, trwałości, transakcji i wywołań kolejkowanych w praktyce uniemożliwiają opracowanie jednego, uniwersalnego rozwiązania. Istnieje jednak kilka klasycznych technik zarządzania instancjami, które można z powodzeniem stosować w wielu rożnych aplikacjach i które sprawdzają się w najróżniejszych scenariuszach i modelach programistycznych. Właśnie o tych technikach będzie mowa w niniejszym rozdziale. Ich dobre zrozumienie jest warunkiem tworzenia skalowalnych i spójnych aplikacji. Technologia WCF obsługuje trzy rodzaje aktywacji instancji: przydzielanie (i niszczenie) usług **przez wywołania**, gdzie każde żądanie klienta powoduje utworzenie nowej instancji; przydzielanie instancji dla każdego połączenia z klientem (w przypadku **usług sesyjnych**) oraz **usługi singletonowe**, w których jedna instancja usługi jest współdzielona przez wszystkie aplikacje klienckie (dla wszystkich połączeń i aktywacji). W tym rozdziale zostaną omówione zalety i wady wszystkich trzech trybów zarządzania instancjami. Rozdział zawiera też wskazówki, jak i kiedy najskuteczniej używać poszczególnych trybów. Omówię też kilka pokrewnych zagadnień, jak zachowania, konteksty, operacje demarkacyjne, dezaktywacja instancji, usługi trwałe czy tzw. dławienie.[1]

Zachowania

Tryb instancji usług jest w istocie jednym ze szczegółowych aspektów implementacji po stronie usługi, który w żaden sposób nie powinien wpływać na funkcjonowanie strony klienckiej. Na potrzeby obsługi tego i wielu innych lokalnych aspektów strony usługi technologia WCF definiuje pojęcie **zachowań** (ang. *behavior*). Zachowanie to pewien lokalny atrybut usługi lub klienta, który nie wpływa na wzorce komunikacji pomiędzy tymi stronami. Klienty nie powinny zależeć od zachowań usług, a same zachowania nie powinny być ujawniane w powiązaniach usług ani publikowanych metadanych. We wcześniejszych rozdziałach mieliśmy już do czynienia z dwoma zachowaniami usług. W rozdziale 1. użyto zachowań metadanych usługi do zasygnalizowania

[1] Ten rozdział zawiera fragmenty moich artykułów zatytułowanych *WCF Essentials: Discover Mighty Instance Management Techniques for Developing WCF Apps* („MSDN Magazine", czerwiec 2006) oraz *Managing State with Durable Services* („MSDN Magazine", październik 2008).

Kup książkę Poleć książkę

hostowi konieczności publikacji metadanych usługi za pośrednictwem żądania HTTP-GET oraz do implementacji punktu końcowego MEX, natomiast w rozdziale 3. wykorzystano zachowanie usługi do ignorowania rozszerzenia obiektu danych. Na podstawie przebiegu komunikacji czy wymienianych komunikatów żaden klient nie może stwierdzić, czy usługa ignoruje rozszerzenie obiektu danych ani jak zostały opublikowane jej metadane.

Technologia WCF definiuje dwa typy deklaratywnych zachowań strony usługi opisywane przez dwa odpowiednie atrybuty. Atrybut `ServiceBehaviorAttribute` służy do konfigurowania zachowań usługi, czyli zachowań wpływających na jej wszystkie punkty końcowe (kontrakty i operacje). Atrybut `ServiceBehavior` należy stosować bezpośrednio dla klasy implementacji usługi.

Atrybut `OperationBehaviorAttribute` służy do konfigurowania **zachowań operacji**, czyli zachowań wpływających tylko na implementację określonej operacji. Atrybutu `OperationBehavior` można użyć tylko dla metody implementującej operację kontraktu, nigdy dla definicji tej operacji w samym kontrakcie. Praktyczne zastosowania atrybutu `OperationBehavior` zostaną pokazane zarówno w dalszej części tego rozdziału, jak i w kolejnych rozdziałach.

W tym rozdziale atrybut `ServiceBehavior` będzie używany do konfigurowania trybu instancji usługi. Na listingu 4.1 pokazano przykład użycia tego atrybutu do zdefiniowania właściwości `InstanceContextMode` typu wyliczeniowego `InstanceContextMode`. Wartość wyliczenia `Instance ↪ContextMode` steruje trybem zarządzania instancjami stosowanym dla tej usługi.

Listing 4.1. Przykład użycia atrybutu ServiceBehaviorAttribute do skonfigurowania trybu kontekstu instancji

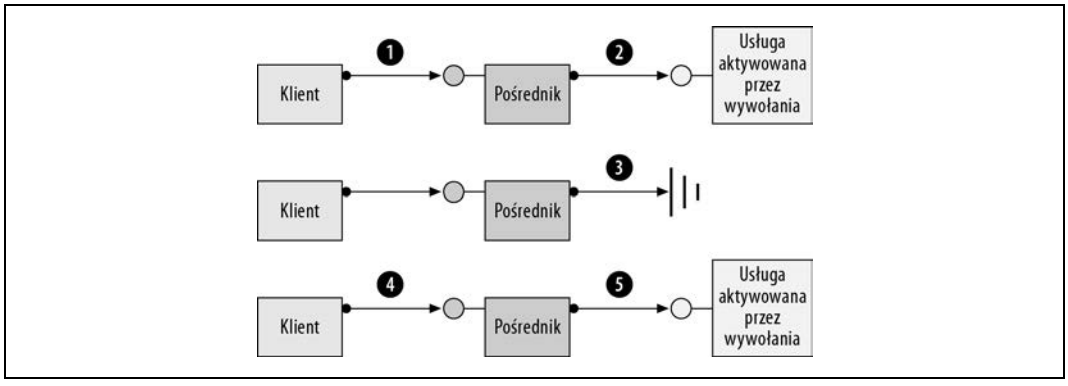
```
public enum InstanceContextMode
{
   PerCall,
   PerSession,
   Single
}
[AttributeUsage(AttributeTargets.Class)]
public sealed class ServiceBehaviorAttribute : Attribute,...
{
   public InstanceContextMode InstanceContextMode
   {get;set;}
   // Pozostałe składowe…
}
```

Typ wyliczeniowy nieprzypadkowo nazwano `InstanceContextMode` zamiast `InstanceMode`, ponieważ jego wartości sterują trybem tworzenia instancji kontekstu zarządzającego daną instancją, nie trybem działania samej instancji (w rozdziale 1. wspomniano, że kontekst instancji wyznacza najbardziej wewnętrzny zasięg usługi). Okazuje się jednak, że instancja i jej kontekst domyślnie są traktowane jako pojedyncza jednostka, zatem wspomniane wyliczenie steruje także cyklem życia instancji. W dalszej części tego rozdziału i w kolejnych rozdziałach omówię możliwe sposoby (i przyczyny) oddzielania obu elementów.

Usługi aktywowane przez wywołania

Jeśli rodzaj usługi skonfigurowano z myślą o **aktywacji przez wywołania** (ang. *per-call activation*), instancja tej usługi (obiekt środowiska CLR) istnieje tylko w trakcie obsługi wywołania ze strony klienta. Każde żądanie klienta (czyli wywołanie metody dla kontraktu WCF) otrzymuje nową, dedykowaną instancję usługi. Działanie usługi w trybie aktywacji przez wywołania wyjaśniono w poniższych punktach (wszystkie te kroki pokazano też na rysunku 4.1):

Kup książkę Poleć książkę

Rysunek 4.1. Tryb tworzenia instancji przez wywołania

1. Klient wywołuje pośrednika (ang. *proxy*), który kieruje to wywołanie do odpowiedniej usługi.
2. Środowisko WCF tworzy nowy kontekst z nową instancją usługi i wywołuje metodę tej instancji.
3. Jeśli dany obiekt implementuje interfejs `IDisposable`, po zwróceniu sterowania przez wywołaną metodę środowisko WCF wywołuje metodę `IDisposable.Dispose()` zdefiniowaną przez ten obiekt. Środowisko WCF niszczy następnie kontekst usługi.
4. Klient wywołuje pośrednika, który kieruje to wywołanie do odpowiedniej usługi.
5. Środowisko WCF tworzy obiekt i wywołuje odpowiednią metodę nowego obiektu.

Jednym z najciekawszych aspektów tego trybu jest zwalnianie (niszczenie) instancji usługi. Jak już wspomniano, jeśli usługa obsługuje interfejs `IDisposable`, środowisko WCF automatycznie wywoła metodę `Dispose()`, umożliwiając tej usłudze zwolnienie zajmowanych zasobów. Warto pamiętać, że metoda `Dispose()` jest wywoływana w tym samym wątku co oryginalna metoda usługi i że dysponuje kontekstem operacji (patrz dalsza część tego rozdziału). Po wywołaniu metody `Dispose()` środowisko WCF odłącza instancję usługi od pozostałych elementów swojej infrastruktury, co oznacza, że instancja może zostać zniszczona przez proces odzyskiwania pamięci.

Zalety usług aktywowanych przez wywołania

W klasycznym modelu programowania klient-serwer implementowanym w takich językach jak C++ czy C# każdy klient otrzymuje własny, dedykowany obiekt serwera. Zasadniczą wadą tego modelu jest niedostateczna skalowalność. Wyobraźmy sobie aplikację, która musi obsłużyć wiele aplikacji klienckich. Typowym rozwiązaniem jest tworzenie po stronie serwera obiektu w momencie uruchamiania każdej z tych aplikacji i zwalnianie go zaraz po zakończeniu działania aplikacji klienckiej. Skalowalność klasycznego modelu klient-serwer jest o tyle trudna, że aplikacje klienckie mogą utrzymywać swoje obiekty bardzo długo, mimo że w rzeczywistości używają ich przez niewielki ułamek tego czasu. Takie obiekty mogą zajmować kosztowne i deficytowe zasoby, jak połączenia z bazami danych, porty komunikacyjne czy pliki. Jeśli każdemu klientowi jest przydzielany osobny obiekt, te cenne i (lub) ograniczone zasoby są zajmowane przez długi czas, co prędzej czy później musi doprowadzić do ich wyczerpania.

Kup książkę Poleć książkę

Lepszym modelem aktywacji jest przydzielanie obiektu dla klienta tylko na czas wykonywania wywołania usługi. W takim przypadku należy utworzyć i utrzymywać w pamięci tylko tyle obiektów, ile współbieżnych wywołań jest obsługiwanych przez usługę (nie tyle obiektów, ile istnieje niezamkniętych aplikacji klienckich). Z doświadczenia wiem, że w typowym systemie korporacyjnym, szczególnie takim, gdzie o działaniu aplikacji klienckich decydują użytkownicy, tylko 1% klientów wykonuje współbieżne wywołania (w przypadku mocno obciążonych systemów ten odsetek wzrasta do 3%). Oznacza to, że jeśli system jest w stanie obsłużyć sto kosztownych instancji usługi, w typowych okolicznościach może współpracować z dziesięcioma tysiącami klientów. Tak duże możliwości systemu wynikają wprost z trybu aktywacji przez wywołania. Pomiędzy wywołaniami klient dysponuje tylko referencją do pośrednika, który nie zajmuje właściwego obiektu po stronie usługi. Oznacza to, że można zwolnić kosztowne zasoby zajmowane przez instancję usługi na długo przed zamknięciem pośrednika przez klienta. Podobnie uzyskiwanie dostępu do zasobów jest odkładane do momentu, w którym te zasoby rzeczywiście są potrzebne klientowi.

Należy pamiętać, że wielokrotne tworzenie i niszczenia instancji po stronie usługi bez zamykania połączenia z klientem (a konkretnie z pośrednikiem po stronie klienta) jest nieporównanie mniej kosztowne niż wielokrotne tworzenie zarówno instancji, jak i połączenia. Drugą ważną zaletą tego rozwiązania jest zgodność z zasobami transakcyjnymi i technikami programowania transakcyjnego (patrz rozdział 7.), ponieważ przydzielanie instancji usługi i niezbędnych zasobów osobno dla każdego wywołania ułatwia zapewnianie spójności stanu tych instancji. Trzecią zaletą usług aktywowanych przez wywołania jest możliwość stosowania tych usług w środowisku z kolejkowanymi, rozłączonymi wywołaniami (patrz rozdział 9.), ponieważ tak działające instancje można łatwo odwzorowywać na kolejkowane komunikaty.

Konfiguracja usług aktywowanych przez wywołania

Aby skonfigurować typ usługi aktywowanej przez wywołania, należy użyć atrybutu `Service` `↪Behavior` z wartością `InstanceContextMode.PerCall` ustawioną we właściwości `InstanceContextMode`:

```
[ServiceContract]
interface IMyContract
{...}

[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerCall)]
class MyService : IMyContract
{...}
```

Na listingu 4.2 pokazano przykład prostej usługi aktywowanej przez wywołania i jej klienta. Jak widać w danych wynikowych tego programu, dla każdego wywołania metody ze strony klienta jest konstruowana nowa instancja usługi.

Listing 4.2. Usługa aktywowana przez wywołania i jej klient

```
////////////////////////// Kod usługi ///////////////////////
[ServiceContract]
interface IMyContract
{
   [OperationContract]
   void MyMethod();
}
[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerCall)]
class MyService : IMyContract,IDisposable
{
```


Kup książkę Poleć książkę

```
   int m_Counter = 0;

   MyService()
   {
      Trace.WriteLine("MyService.MyService()");
   }
   public void MyMethod()
   {
      m_Counter++;
      Trace.WriteLine("Licznik = " + m_Counter);
   }
   public void Dispose()
   {
      Trace.WriteLine("MyService.Dispose()");
   }
}
////////////////////// Kod klienta ////////////////////
MyContractClient proxy = new MyContractClient();

proxy.MyMethod();
proxy.MyMethod();

proxy.Close();

// Możliwe dane wynikowe
MyService.MyService()
Licznik = 1
MyService.Dispose()
MyService.MyService()
Licznik = 1
MyService.Dispose()
```

Usługi aktywowane przez wywołania i sesje transportowe

Stosowanie usług aktywowanych przez wywołania nie zależy od obecności sesji transportowej (patrz rozdział 1.). Sesja transportowa porządkuje wszystkie komunikaty kierowane przez określonego klienta do konkretnego kanału. Nawet jeśli sesję skonfigurowano pod kątem aktywacji przez wywołania, stosowanie sesji transportowej wciąż jest możliwe, tyle że każde wywołanie usługi WCF będzie powodowało utworzenie nowego kontekstu tylko na potrzeby tego wywołania. Jeśli sesje poziomu transportowego nie są stosowane, usługa — o czym za chwilę się przekonamy — zawsze, niezależnie od konfiguracji zachowuje się tak, jakby była aktywowana przez wywołania.

Jeśli usługa aktywowana przez wywołania dysponuje sesją transportową, komunikacja z klientem jest przerywana po pewnym czasie braku aktywności tej sesji (odpowiedni limit czasowy domyślnie wynosi 10 minut). Po osiągnięciu tego limitu czasowego klient nie może dalej używać pośrednika do wywoływania operacji udostępnianych przez usługę aktywowaną przez wywołania, ponieważ sesja transportowa została zamknięta.

Sesje transportowe mają największy wpływ na działanie usług aktywowanych przez wywołania w sytuacji, gdy te usługi skonfigurowano z myślą o dostępie jednowątkowym (zgodnie z domyślnymi ustawieniami środowiska WCF — patrz rozdział 8.). Sesja transportowa wymusza wówczas wykonywanie operacji w trybie blokada-krok (ang. *lock-step*), gdzie wywołania od tego samego pośrednika są szeregowane. Oznacza to, że nawet jeśli jeden klient jednocześnie generuje wiele wywołań, wszystkie te wywołania są pojedynczo, kolejno wykonywane przez różne instancje. Takie działanie ma istotny wpływ na proces zwalniania instancji. Środowisko

Kup książkę Poleć książkę

WCF nie blokuje działania klienta w czasie zwalniania instancji usługi. Jeśli jednak w czasie wykonywania metody `Dispose()` klient wygeneruje kolejne wywołanie, dostęp do nowej instancji i obsługa tego wywołania będą możliwe dopiero po zwróceniu sterowania przez metodę `Dispose()`. Na przykład dane wynikowe z końca listingu 4.2 ilustrują przypadek, w którym istnieje sesja transportowa. W przedstawionym scenariuszu drugie wywołanie może być wykonane dopiero po zwróceniu sterowania przez metodę `Dispose()`. Gdyby usługa z listingu 4.2 nie stosowała sesji transportowej, dane wynikowe co prawda mogłyby być takie same, ale też mogłyby pokazywać zmienioną kolejność wywołań (w wyniku działania nieblokującej metody `Dispose()`):

```
MyService.MyService()
Licznik = 1
MyService.MyService()
Licznik = 1
MyService.Dispose()
MyService.Dispose()
```

Projektowanie usług aktywowanych przez wywołania

Mimo że w teorii tryb aktywacji instancji przez wywołania można stosować dla usług dowolnego typu, w rzeczywistości usługę i jej kontrakt należy od początku projektować z myślą o obsłudze tego trybu. Zasadniczy problem polega na tym, że klient nie wie, że w odpowiedzi na każde swoje wywołanie otrzymuje nową instancję. Usługi aktywowane przez wywołania muszą **utrzymywać swój stan**, tzn. muszą tak zarządzać tym stanem, aby klient miał wrażenie istnienia ciągłej sesji. Usługi stanowe z natury rzeczy różnią się od usług bezstanowych. Gdyby usługa aktywowana przez wywołania była w pełni bezstanowa, w praktyce aktywacja dla kolejnych wywołań w ogóle nie byłaby potrzebna. Właśnie istnienie stanu, a konkretnie kosztownego stanu obejmującego zasoby, decyduje o potrzebie stosowania trybu aktywacji przez wywołania. Instancja usługi aktywowanej przez wywołania jest tworzona bezpośrednio przed każdym wywołaniem metody i niszczona bezpośrednio po każdym wywołaniu. Oznacza to, że na początku każdego wywołania obiekt powinien inicjalizować swój stan na podstawie wartości zapisanych w jakiejś pamięci, a na końcu wywołania powinien zapisać swój stan w tej pamięci. W roli pamięci zwykle stosuje się albo bazę danych, albo system plików, jednak równie dobrze można wykorzystać jakąś pamięć ulotną, na przykład zmienne statyczne.

Okazuje się jednak, że nie wszystkie elementy stanu obiektu można zapisać. Jeśli na przykład stan obejmuje połączenie z bazą danych, obiekt musi ponownie uzyskiwać to połączenie podczas tworzenia instancji (lub na początku każdego wywołania) oraz zwalniać je po zakończeniu wywołania lub we własnej implementacji metody `IDisposable.Dispose()`.

Stosowanie trybu aktywacji przez wywołania ma zasadniczy wpływ na projekt operacji — każda operacja musi otrzymywać parametr identyfikujący instancję usługi, której stan należy odtworzyć. Instancja używa tego parametru do odczytania swojego stanu z pamięci (zamiast stanu innej instancji tego samego typu). Właśnie dlatego pamięć stanów zwykle jest porządkowana według kluczy (może mieć na przykład postać statycznego słownika w pamięci lub tabeli bazy danych). Parametry stanów mogą reprezentować na przykład numer konta w przypadku usługi bankowej, numer zamówienia w przypadku usługi przetwarzającej zamówienia itp.

Listing 4.3 zawiera szablon implementacji usługi aktywowanej przez wywołania.

Kup książkę Poleć książkę

Listing 4.3. Implementacja usługi aktywowanej przez wywołania

```
[DataContract]
class Param
{...}

[ServiceContract]
interface IMyContract
{
   [OperationContract]
   void MyMethod(Param stateIdentifier);
}

[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerCall)]
class MyPerCallService : IMyContract,IDisposable
{
   public void MyMethod(Param stateIdentifier)
   {
      GetState(stateIdentifier);
      DoWork();
      SaveState(stateIdentifier);
   }
   void GetState(Param stateIdentifier)
   {...}
   void DoWork()
   {...}
   void SaveState(Param stateIdentifier)
   {...}
   public void Dispose()
   {...}
}
```

Klasa implementuje operację `MyMethod()`, która otrzymuje na wejściu parametr typu `Param` (czyli typu danych wymyślonego na potrzeby tego przykładu) identyfikujący odpowiednią instancję:

```
public void MyMethod(Param stateIdentifier)
```

Instancja usługi używa tego identyfikatora do uzyskania swojego stanu i jego ponownego zapisania na końcu wywołania wspomnianej metody. Elementy składowe stanu, które są wspólne dla wszystkich klientów, można przydzielać w kodzie konstruktora i zwalniać w kodzie metody `Dispose()`.

Tryb aktywacji przez wywołania sprawdza się najlepiej w sytuacji, gdy każde wywołanie metody w pełni realizuje określone zadanie (gdy po zwróceniu sterowania przez metodę nie są wykonywane w tle żadne dodatkowe czynności). Ponieważ obiekt jest usuwany zaraz po zakończeniu wykonywania metody, nie należy uruchamiać żadnych wątków działających w tle ani stosować wywołań asynchronicznych.

Ponieważ metoda usługi aktywowana przez wywołania każdorazowo odczytuje stan instancji z jakiejś pamięci, usługi tego typu wprost doskonale współpracują z mechanizmami równoważenia obciążeń (pod warunkiem że repozytorium stanów ma postać globalnego zasobu dostępnego dla wszystkich komputerów). Mechanizm równoważenia obciążeń może kierować wywołania na różne serwery, ponieważ każda usługa aktywowana przez wywołania może zrealizować wywołanie po uzyskaniu stanu odpowiedniej instancji.

Kup książkę Poleć książkę

Wydajność usług aktywowanych przez wywołania

Usługi aktywowane przez wywołania są kompromisem polegającym na nieznacznym spadku wydajności (z powodu dodatkowych kosztów uzyskiwania i zapisywania stanu instancji przy okazji każdego wywołania metody) na rzecz większej skalowalności (dzięki przechowywaniu stanu i związanych z nim zasobów). Nie istnieją jasne, uniwersalne reguły, według których można by oceniać, kiedy warto poświęcić część wydajności w celu znacznej poprawy skalowalności. W pewnych przypadkach najlepszym rozwiązaniem jest profilowanie systemu i zaprojektowanie części usług korzystających z tej formy aktywacji i części usług pracujących w innych trybach.

Operacje czyszczenia środowiska

To, czy typ usługi obsługuje interfejs `IDisposable`, należy traktować jako szczegół implementacji, który w żaden sposób nie wpływa na sposób funkcjonowania klienta. Sam klient w żaden sposób nie może wywołać metody `Dispose()`. Podczas projektowania kontraktu dla usługi aktywowanej przez wywołania należy unikać definiowania operacji, których zadaniem byłoby „czyszczenie" stanu czy zwalnianie zasobów, jak w poniższym przykładzie:

```
// Tego należy unikać
[ServiceContract]
interface IMyContract
{
   void DoSomething();
   void Cleanup();
}
[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerCall)]
class MyPerCallService : IMyContract,IDisposable
{
   public void DoSomething()
   {...}
   public void Cleanup()
   {...}
   public void Dispose()
   {
      Cleanup();
   }
}
```

Powyższy projekt ma dość oczywistą wadę — jeśli klient wywoła metodę `Cleanup()`, spowoduje utworzenie nowego obiektu tylko na potrzeby wykonania tej metody. Co więcej, po jej zakończeniu środowisko WCF wywoła metodę `IDisposable.Dispose()` (jeśli istnieje w tej usłudze), aby ponownie zwolnić zasoby i wyczyścić stan usługi.

Wybór usług aktywowanych przez wywołania

Mimo że model programowania usług aktywowanych przez wywołania może wydawać się dość dziwny programistom przyzwyczajonym do architektury klient-serwer, właśnie ten tryb zarządzania instancjami sprawdza się najlepiej w przypadku wielu usług WCF. Przewaga usług aktywowanych przez wywołania polega na większej skalowalności, a przynajmniej na stałej skalowalności. Podczas projektowania usług staram się trzymać pewnej reguły skalowalności, którą nazwałem 10X. Zgodnie z tą regułą każdą usługę należy tak zaprojektować, aby obsługiwała obciążenie większe o co najmniej rząd wielkości od początkowo sformułowanych wymagań. W żadnej dziedzinie inżynierii nie projektuje się rozwiązań czy systemów z myślą

Kup książkę Poleć książkę

o radzeniu sobie z minimalnym zakładanym obciążeniem. Nie chcielibyśmy przecież wchodzić do budynku, którego belki stropowe mogą podtrzymać tylko minimalne obciążenie, ani korzystać z windy, której liny mogą utrzymać tylko tylu pasażerów, dla ilu ta winda uzyskała atest. Dokładnie tak samo jest w świecie systemów informatycznych — po co projektować system z myślą o bieżącym obciążeniu, skoro każdy dodatkowy pracownik przyjmowany do firmy w celu poprawy jej wyników biznesowych będzie powodował dodatkowe obciążenie tego systemu? Systemy informatyczne należy projektować raczej na lata, tak aby radziły sobie zarówno z bieżącym obciążeniem, jak i dużo większym obciążeniem w przyszłości. Każdy, kto stosuje regułę 10X, błyskawicznie dochodzi do punktu, w którym skalowalność usług aktywowanych przez wywołania jest bezcenna.

Usługi sesyjne

Środowisko WCF może utrzymywać sesję logiczną łączącą klienta z określoną instancją usługi. Klient, który tworzy nowego pośrednika dla usługi skonfigurowanej jako tzw. **usługa sesyjna** (ang. *sessionful service*), otrzymuje nową, dedykowaną instancję tej usługi (niezależną od jej pozostałych instancji). Tak utworzona instancja zwykle pozostaje aktywna do momentu, w którym klient nie będzie jej potrzebował. Ten tryb aktywacji (nazywany także **trybem sesji prywatnej** — ang. *private-session mode*) pod wieloma względami przypomina klasyczny model klient-serwer: każda sesja prywatna jest unikatowym powiązaniem pośrednika i zbioru kanałów łączących strony klienta i serwera z określoną instancją usługi, a konkretnie z jej kontekstem. Tryb tworzenia instancji dla sesji prywatnych wymaga stosowania sesji transportowej (to zagadnienie zostanie omówione w dalszej części tego podrozdziału).

Ponieważ instancja usługi pozostaje w pamięci przez cały czas istnienia sesji, może przechowywać swój stan w pamięci, zatem opisywany model programistyczny bardzo przypomina klasyczną architekturę klient-serwer. Oznacza to, że usługi sesyjne są narażone na te same problemy związane ze skalowalnością i przetwarzaniem transakcyjnym co klasyczny model klient-serwer. Z powodu kosztów utrzymywania dedykowanych instancji usługa skonfigurowana z myślą o obsłudze sesji prywatnych zwykle nie może obsługiwać więcej niż kilkadziesiąt (w niektórych przypadkach maksymalnie sto lub dwieście) jednocześnie działających klientów.

Sesja klienta jest punktem końcowym konkretnej sesji utworzonym dla określonego pośrednika. Jeśli więc klient utworzy innego pośrednika dla tego samego lub innego punktu końcowego, drugi pośrednik zostanie powiązany z nową instancją usługi i nową sesją.

Konfiguracja sesji prywatnych

Istnieją trzy elementy wspomagające obsługę sesji: zachowanie, powiązanie i kontrakt. Zachowanie jest wymagane do utrzymywania przez środowisko WCF kontekstu instancji usługi przez cały czas trwania sesji oraz do kierowania do tego kontekstu komunikatów przysyłanych przez klienta. Konfiguracja zachowania lokalnego wymaga przypisania wartości `InstanceContextMode.PerSession` do właściwości `InstanceContextMode` atrybutu `ServiceBehavior`:

```
[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerSession)]
class MyService : IMyContract
{...}
```


Kup książkę Poleć książkę

Ponieważ `InstanceContextMode.PerSession` jest domyślną wartością właściwości `InstanceContext➥Mode`, poniższe definicje są równoważne:

```
class MyService : IMyContract
{...}

[ServiceBehavior]
class MyService : IMyContract
{...}

[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerSession)]
class MyService : IMyContract
{...}
```

Sesja zwykle kończy się w momencie, w którym klient zamyka swojego pośrednika — pośrednik powiadamia wówczas usługę o zakończeniu bieżącej sesji. Jeśli usługa obsługuje interfejs `IDisposable`, metoda `Dispose()` zostanie wywołana asynchronicznie względem działania klienta. W takim przypadku metoda `Disposed()` zostanie wykonana przez wątek roboczy pozbawiony kontekstu operacji.

Aby prawidłowo skojarzyć wszystkie komunikaty od określonego klienta z konkretną instancją usługi, środowisko WCF musi mieć możliwość identyfikacji tego klienta. Jak wyjaśniono w rozdziale 1., właśnie do tego służy sesja transportowa. Jeśli usługa ma być projektowana z myślą o działaniu w roli usługi sesyjnej, musi istnieć sposób wyrażania tego założenia na poziomie kontraktu. Odpowiedni element kontraktu powinien wykraczać poza ograniczenia samej usługi, ponieważ także środowisko wykonawcze WCF po stronie klienta musi wiedzieć o konieczności stosowania sesji. W tym celu atrybut `ServiceContract` udostępnia właściwość `SessionMode` typu wyliczeniowego `SessionMode`:

```
public enum SessionMode
{
   Allowed,
   Required,
   NotAllowed
}
[AttributeUsage(AttributeTargets.Interface|AttributeTargets.Class,
                Inherited=false)]
public sealed class ServiceContractAttribute : Attribute
{
   public SessionMode SessionMode
   {get;set;}
   // Pozostałe składowe…
}
```

Domyślną wartością wyliczenia `SessionMode` jest `SessionMode.Allowed`. Skonfigurowana wartość typu `SessionMode` jest dołączana do metadanych usługi i prawidłowo uwzględniana w momencie importowania metadanych kontraktu przez klienta. Wartość typu wyliczeniowego `SessionMode` nie ma nic wspólnego z sesją usługi — bardziej adekwatną nazwą tego typu byłaby `Transport➥SessionMode`, ponieważ dotyczy sesji transportowej, nie sesji logicznej utrzymywanej pomiędzy klientem a instancją usługi.

Wartość SessionMode.Allowed

`SessionMode.Allowed` jest domyślną wartością właściwości `SessionMode`, zatem obie poniższe definicje są sobie równoważne:

Kup książkę Poleć książkę

```
[ServiceContract]
interface IMyContract
{...}

[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.Allowed)]
interface IMyContract
{...}
```

Możliwość skonfigurowania kontraktu w punkcie końcowym z wartością `SessionMode.Allowed` jest obsługiwana przez wszystkie powiązania. Przypisanie tej wartości do właściwości `SessionMode` oznacza, że sesje transportowe są dopuszczalne, ale nie są wymagane. Ostateczny kształt zachowania jest pochodną konfiguracji usługi i stosowanego powiązania. Jeśli usługę skonfigurowano z myślą o aktywacji przez wywołania, zachowuje się właśnie w ten sposób (patrz przykład z listingu 4.2). Jeśli usługę skonfigurowano z myślą o aktywacji na czas trwania sesji, będzie zachowywała się jak usługa sesyjna, pod warunkiem że użyte powiązanie utrzymuje sesję transportową. Na przykład powiązanie `BasicHttpBinding` nigdy nie może dysponować sesją na poziomie transportowym z racji bezpołączeniowego charakteru protokołu HTTP. Utrzymywanie sesji na poziomie transportowym nie jest możliwe także w przypadku powiązania `WSHttpBinding` bez mechanizmu zabezpieczania komunikatów. W obu przypadkach mimo skonfigurowania usługi z wartością `InstanceContextMode.PerSession` i kontraktu z wartością `SessionMode.Allowed` usługa będzie zachowywała się tak jak usługi aktywowane przez wywołania.

Jeśli jednak zostanie użyte powiązanie `WSHttpBinding` z mechanizmem zabezpieczenia komunikatów (czyli w domyślnej konfiguracji) lub z niezawodnym protokołem przesyłania komunikatów albo powiązanie `NetTcpBinding` lub `NetNamedPipeBinding`, usługa będzie zachowywała się jak usługa sesyjna. Jeśli na przykład użyjemy powiązania `NetTcpBinding`, tak skonfigurowana usługa będzie zachowywała się jak usługa sesyjna:

```
[ServiceContract]
interface IMyContract
{...}

class MyService : IMyContract
{...}
```

Łatwo zauważyć, że w powyższym fragmencie wykorzystano wartości domyślne zarówno właściwości `SessionMode`, jak i właściwości `InstanceContextMode`.

Wartość SessionMode.Required

Wartość `SessionMode.Required` wymusza stosowanie sesji transportowej, ale nie wymusza używania sesji na poziomie aplikacji. Oznacza to, że nie jest możliwe skonfigurowanie kontraktu z wartością `SessionMode.Required` dla punktu końcowego, którego powiązanie nie utrzymuje sesji transportowej — to ograniczenie jest sprawdzane na etapie ładowania usługi. Okazuje się jednak, że można tak skonfigurować tę usługę, aby była aktywowana przez wywołania, czyli aby jej instancje były tworzone i niszczone osobno dla każdego wywołania ze strony klienta. Tylko skonfigurowanie usługi jako usługi sesyjnej spowoduje, że instancja usługi będzie istniała przez cały czas trwania sesji klienta:

```
[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.Required)]
interface IMyContract
{...}

class MyService : IMyContract
{...}
```


Kup książkę Poleć książkę

Podczas projektowania kontraktu sesyjnego zaleca się jawnie użyć wartości `SessionMode.Required`, zamiast liczyć na zastosowanie domyślnej wartości `SessionMode.Allowed`. W pozostałych przykładach usług sesyjnych prezentowanych w tej książce wartość `SessionMode.Required` będzie jawnie stosowana w zapisach konfiguracyjnych.

Na listingu 4.4 pokazano kod tej samej usługi i tego samego klienta co na wcześniejszym listingu 4.2 — z tą różnicą, że tym razem kontrakt i usługę skonfigurowano w sposób wymuszający stosowanie sesji prywatnej. Jak widać w danych wynikowych, klient dysponuje własną, dedykowaną instancją.

Listing 4.4. Usługa sesyjna i jej klient

```
////////////////////// Kod usługi ////////////////////
[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.Required)]
interface IMyContract
{
   [OperationContract]
   void MyMethod();
}
class MyService : IMyContract,IDisposable
{
   int m_Counter = 0;

   MyService()
   {
      Trace.WriteLine("MyService.MyService()");
   }
   public void MyMethod()
   {
      m_Counter++;
      Trace.WriteLine("Licznik = " + m_Counter);
   }
   public void Dispose()
   {
      Trace.WriteLine("MyService.Dispose()");
   }
}
////////////////////// Kod klienta ////////////////////
MyContractClient proxy = new MyContractClient();

proxy.MyMethod();
proxy.MyMethod();

proxy.Close();

// Dane wynikowe
MyService.MyService()
Licznik = 1
Licznik = 2
MyService.Dispose()
```

Wartość SessionMode.NotAllowed

Wartość `SessionMode.NotAllowed` uniemożliwia stosowanie sesji transportowej, wykluczając — tym samym — możliwość korzystania z sesji na poziomie aplikacji. Użycie tej wartości powoduje, że niezależnie od swojej konfiguracji usługa zachowuje się jak usługa aktywowana przez wywołania.

Kup książkę Poleć książkę

Ponieważ zarówno protokół TCP, jak i protokół IPC utrzymuje sesję na poziomie transportowym, nie można skonfigurować punktu końcowego usługi używającego powiązania `NetTcp➥Binding` lub `NetNamedPipeBinding`, aby udostępniał kontrakt oznaczony wartością `SessionMode.Not➥Allowed` (odpowiednie ograniczenie jest sprawdzane na etapie ładowania usługi). Okazuje się jednak, że stosowanie powiązania `WSHttpBinding` łącznie z emulowaną sesją transportową jest dopuszczalne. Aby poprawić czytelność pisanego kodu, zachęcam do dodatkowego konfigurowania usługi jako aktywowanej przez wywołania zawsze wtedy, gdy jest stosowana wartość `SessionMode.NotAllowed`:

```
[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.NotAllowed)]
interface IMyContract
{...}

[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerCall)]
class MyService : IMyContract
{...}
```

Ponieważ powiązanie `BasicHttpBinding` nie może dysponować sesją na poziomie transportowym, punkty końcowe używające tego powiązania zawsze zachowują się tak, jakby ich kontrakty skonfigurowano z wartością `SessionMode.NotAllowed`. Sam traktuję wartość `SessionMode.NotAllowed` jako ustawienie przede wszystkim poprawiające kompletność dostępnych rozwiązań i z reguły nie używam jej w swoim kodzie.

Powiązania, kontrakty i zachowanie usługi

W tabeli 4.1 podsumowano tryby aktywowania instancji usługi jako pochodne stosowanego powiązania, obsługi sesji opisanej w kontrakcie oraz trybu obsługi kontekstu instancji skonfigurowanego w zachowaniu usługi. Tabela nie zawiera nieprawidłowych konfiguracji, na przykład połączenia wartości `SessionMode.Required` z powiązaniem `BasicHttpBinding`.

Tabela 4.1. Tryb aktywowania instancji jako pochodna powiązania, konfiguracji kontraktu i zachowania usługi

Powiązanie	Tryb sesji	Tryb kontekstu	Tryb instancji
Podstawowe	`Allowed/NotAllowed`	`PerCall/PerSession`	`PerCall`
TCP, IPC	`Allowed/Required`	`PerCall`	`PerCall`
TCP, IPC	`Allowed/Required`	`PerSession`	`PerSession`
WS (bez zabezpieczeń komunikatów i niezawodności)	`NotAllowed/Allowed`	`PerCall/PerSession`	`PerCall`
WS (z zabezpieczeniami komunikatów lub niezawodnością)	`Allowed/Required`	`PerSession`	`PerSession`
WS (z zabezpieczeniami komunikatów lub niezawodnością)	`NotAllowed`	`PerCall/PerSession`	`PerCall`

Spójna konfiguracja

Jeśli jeden kontrakt implementowany przez usługę jest sesyjny, wszystkie pozostałe kontrakty także powinny być sesyjne. Należy unikać mieszania kontraktów aktywowanych wywołaniami z kontraktami sesyjnymi dla tego samego typu usługi sesyjnej (mimo że środowisko WCF dopuszcza taką możliwość):

```
[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.Required)]
interface IMyContract
{...}

[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.NotAllowed)]
```


Kup książkę Poleć książkę

```
interface IMyOtherContract
{...}

// Tego należy unikać
class MyService : IMyContract,IMyOtherContract
{...}
```

Powód takiego rozwiązania jest dość oczywisty — usługi aktywowane przez wywołania muszą bezpośrednio zarządzać swoim stanem, zaś usługi sesyjne są zwolnione z tego obowiązku. Mimo że przytoczona para kontraktów będzie dostępna w dwóch różnych punktach końcowych i może być niezależnie wykorzystywana przez dwie różne aplikacje klienckie, łączne stosowanie dwóch trybów wymaga stosowania nieporęcznych zabiegów implementacyjnych w klasie usługi.

Sesje i niezawodność

Sesja łącząca klienta z instancją usługi może być niezawodna tylko na tyle, na ile jest niezawodna stosowana sesja transportowa. Oznacza to, że wszystkie punkty końcowe usługi implementującej kontrakt sesyjny powinny używać powiązań umożliwiających stosowanie niezawodnych sesji transportowych. Programista powinien się upewnić, że używane powiązania obsługują niezawodność i że ta niezawodność jest wprost zadeklarowana zarówno po stronie klienta, jak i po stronie użytkownika (programowo lub administracyjnie — patrz listing 4.5).

Listing 4.5. Włączanie niezawodności dla usług sesyjnych

```
<!—Konfiguracja hosta:—>
<system.serviceModel>
   <services>
      <service name = "MyPerSessionService">
         <endpoint
            address  = "net.tcp://localhost:8000/MyPerSessionService"
            binding  = "netTcpBinding"
            bindingConfiguration = "TCPSession"
            contract = "IMyContract"
         />
      </service>
   </services>
   <bindings>
      <netTcpBinding>
         <binding name = "TCPSession">
            <reliableSession enabled = "true"/>
         </binding>
      </netTcpBinding>
   </bindings>
</system.serviceModel>

<!—Konfiguracja klienta:—>
<system.serviceModel>
   <client>
      <endpoint
         address  = "net.tcp://localhost:8000/MyPerSessionService/"
         binding  = "netTcpBinding"
         bindingConfiguration = "TCPSession"
         contract = "IMyContract"
      />
   </client>
   <bindings>
      <netTcpBinding>
```


Kup książkę Poleć książkę

```
            <binding name = "TCPSession">
               <reliableSession enabled = "true"/>
            </binding>
         </netTcpBinding>
      </bindings>
   </system.serviceModel>
```

Jedynym wyjątkiem od tej reguły jest powiązanie IPC. Powiązanie IPC nie potrzebuje protokołu niezawodnego przesyłania komunikatów (wszystkie wywołania i tak są wykonywane na tym samym komputerze) i samo w sobie jest traktowane jako niezawodny mechanizm transportu danych.

Podobnie jak niezawodna sesja transportowa, także dostarczanie komunikatów w oryginalnej kolejności jest opcjonalne, a środowisko WCF prawidłowo utrzymuje sesję nawet w przypadku wyłączenia porządkowania komunikatów. Obsługa sesji aplikacji powoduje jednak, że klient usługi sesyjnej z reguły oczekuje zgodności kolejności dostarczania komunikatów z kolejnością ich wysyłania. Dostarczanie komunikatów w oryginalnej kolejności na szczęście jest domyślnie włączone, jeśli tylko włączono niezawodne sesje transportowe, zatem nie są potrzebne żadne dodatkowe ustawienia.

Identyfikator sesji

Każda sesja ma unikatowy identyfikator dostępny zarówno dla klienta, jak i dla usługi. Identyfikator sesji to w dużej części identyfikator GUID, którego można z powodzeniem używać podczas rejestrowania zdarzeń i diagnozowania systemu. Usługa może uzyskać dostęp do identyfikatora sesji za pośrednictwem tzw. **kontekstu wywołania operacji** (ang. *operation call context*), czyli zbioru właściwości (w tym identyfikatora sesji) używanych na potrzeby wywołań zwrotnych, tworzenia nagłówków komunikatów, zarządzania transakcjami, bezpieczeństwa, dostępu do hosta oraz dostępu do obiektu reprezentującego sam kontekst wykonywania. Każda operacja wykonywana przez usługę ma swój kontekst wywołania dostępny za pośrednictwem klasy `OperationContext`. Usługa może uzyskać referencję do kontekstu operacji właściwego bieżącej metodzie za pośrednictwem metody statycznej `Current` klasy `OperationContext`:

```
public sealed class OperationContext : ...
{
   public static OperationContext Current
   {get;set;}
   public string SessionId
   {get;}
}
```

Aby uzyskać dostęp do identyfikatora sesji, usługa musi odczytać wartość właściwości `SessionId`, która zwraca (w formie łańcucha) identyfikator niemal identyczny jak identyfikator GUID. W przypadku zawodnego powiązania TCP po identyfikatorze GUID następuje zwykły numer sesji z danym hostem:

```
string sessionID = OperationContext.Current.SessionId;
Trace.WriteLine(sessionID);
// Zapisuje identyfikator:
// uuid:8a0480da-7ac0-423e-9f3e-b2131bcbad8d;id=1
```

Próba uzyskania dostępu do właściwości `SessionId` przez usługę aktywowaną przez wywołania bez sesji transportowej spowoduje zwrócenie wartość `null`, ponieważ w takim przypadku nie istnieje ani sesja, ani — co oczywiste — jej identyfikator.

Kup książkę Poleć książkę

Klient może uzyskać dostęp do identyfikatora sesji za pomocą pośrednika. Jak wspomniano w rozdziale 1., klasą bazową dla pośrednika jest `ClientBase<T>`. Klasa `ClientBase<T>` definiuje właściwość dostępną tylko do odczytu `InnerChannel` typu `IClientChannel`. Interfejs `IClientChannel` dziedziczy po interfejsie `IContextChannel`, który z kolei zawiera właściwość `SessionId` zwracającą łańcuch z identyfikatorem sesji:

```
public interface IContextChannel : ...
{
   string SessionId
   {get;}
   // Pozostałe składowe…
}
public interface IClientChannel : IContextChannel,...
{...}
public abstract class ClientBase<T> : ...
{
   public IClientChannel InnerChannel
   {get;}
   // Pozostałe składowe…
}
```

Jeśli stosujemy definicje z listingu 4.4, klient może uzyskać identyfikator sesji w następujący sposób:

```
MyContractClient proxy = new MyContractClient();
proxy.MyMethod();

string sessionID = proxy.InnerChannel.SessionId;
Trace.WriteLine(sessionID);
```

Okazuje się jednak, że stopień zgodności identyfikatora sesji po stronie klienta z identyfikatorem zwracanym po stronie usługi (nawet wtedy, gdy klient ma dostęp do właściwości `SessionId`) jest pochodną stosowanego powiązania i jego konfiguracji. Za dopasowywanie identyfikatorów sesji po stronie klienta i po stronie usługi odpowiada sesja na poziomie transportowym. Jeśli jest stosowane powiązanie TCP i jeśli jest włączona niezawodna sesja (która w takim przypadku powinna być włączona), klient może uzyskać prawidłowy identyfikator sesji dopiero po wysłaniu do usługi pierwszego wywołania metody i — tym samym — ustanowieniu nowej sesji lub po bezpośrednim otwarciu pośrednika. W takim przypadku identyfikator sesji uzyskany przez klienta odpowiada identyfikatorowi stosowanemu po stronie usługi. (Jeśli klient uzyskuje dostęp do identyfikatora sesji przed pierwszym wywołaniem, właściwość `SessionId` ma wartość `null`). Jeśli jest stosowane powiązanie TCP, ale niezawodne sesje są wyłączone, klient może uzyskać dostęp do identyfikatora sesji przed pierwszym wywołaniem, jednak otrzymany identyfikator będzie inny od tego dostępnego po stronie usługi. W przypadku powiązania WS (przy włączonym mechanizmie niezawodnego przesyłania komunikatów) identyfikator sesji będzie miał wartość `null` do czasu zakończenia pierwszego wywołania (lub otwarcia pośrednika przez klienta). Po tym wywołaniu klient i usługa zawsze będą miały dostęp do tego samego identyfikatora sesji. W razie braku niezawodnego przesyłania komunikatów przed uzyskaniem dostępu do identyfikatora sesji klient musi użyć pośrednika (lub tylko go otworzyć); w przeciwnym razie istnieje ryzyko wystąpienia wyjątku `InvalidOperationException`. Po otwarciu pośrednika klient i usługa mają dostęp do tego samego, skorelowanego identyfikatora sesji. W przypadku powiązania IPC klient może uzyskać dostęp do właściwości `SessionId` przed pierwszym wywołaniem, jednak otrzymany w ten sposób identyfikator sesji będzie inny od tego dostępnego po stronie usługi. Podczas stosowania tego powiązania najlepszym rozwiązaniem jest całkowite ignorowanie identyfikatora sesji.

Kup książkę Poleć książkę

Kończenie sesji

Sesja zwykle kończy się w momencie, w którym klient zamyka swojego pośrednika. Jeśli jednak klient sam nie zamyka pośrednika, jeśli działanie klienta kończy się w jakiś nieoczekiwany sposób lub jeśli wystąpił jakiś problem komunikacyjny, sesja zostanie zakończona po określonym czasie nieaktywności sesji transportowej.

Usługa singletonowa

Usługa singletonowa (ang. *singleton service*) to w istocie usługa współdzielona. Skonfigurowanie usługi jako singletonu powoduje, że wszystkie aplikacje klienckie niezależnie od siebie łączą się z jednym, dobrze znanym kontekstem instancji i pośrednio z jedną instancją usługi (niezależnie od używanego punktu końcowego usługi). Singleton jest tworzony tylko raz (podczas tworzenia hosta) i nigdy nie jest niszczony. Zwolnienie singletonu następuje dopiero w momencie wyłączenia hosta.

Singleton udostępniany na serwerze IIS lub WAS jest tworzony z chwilą uruchamiania procesu hosta, czyli w odpowiedzi na pierwsze żądanie dotyczące dowolnej usługi w tym procesie. Okazuje się jednak, że w przypadku stosowania mechanizmu automatycznego uruchamiania pakietu Windows Server AppFabric singleton jest tworzony zaraz po uruchomieniu komputera. Zachowanie semantyki singletonu wymaga użycia albo mechanizmu samohostingu (ang. *self-hosting*), albo pakietu Windows Server AppFabric z funkcją automatycznego uruchamiania.

Stosowanie usługi singletonowej nie wymaga od klientów utrzymywania sesji logicznej z instancją tej usługi ani używania powiązań obsługujących sesje transportowe. Jeśli kontrakt pobrany przez klienta obejmuje sesję, do wywołania usługi singletonowej zostanie przypisany ten sam identyfikator sesji, którym dysponuje klient (jeśli stosowane powiązanie dopuszcza taką możliwość), ale zamknięcie pośrednika tego klienta spowoduje zakończenie tylko sesji transportowej — kontekst singletonu ani sama instancja usługi nie zostaną zamknięte. Jeśli usługa singletonowa obsługuje kontrakty bez sesji, także te kontrakty nie będą aktywowane przez wywołania, tylko trwale powiązane z tą samą instancją. Usługa singletonowa z natury rzeczy ma charakter współdzielony, a każdy klient powinien utworzyć własnego pośrednika lub własnych pośredników w dostępie do jedynej instancji tej usługi.

Konfiguracja usługi singletonowej wymaga ustawienia wartości `InstanceContextMode.Single` we właściwości `InstanceContextMode`:

```
[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.Single)]
class MySingleton : ...
{...}
```

Listing 4.6 demonstruje usługę singletonową z dwoma kontraktami, z których jeden wymaga sesji, drugi — nie. Przykład wywołania ze strony klienta pokazuje, że dwa wywołania dotyczące dwóch różnych punktów końcowych są kierowane do tej samej instancji, a zamknięcie pośredników nie powoduje zakończenia działania instancji usługi singletonowej.

Listing 4.6. Usługa singletonowa i jej klient

```
////////////////////////// Kod usługi //////////////////////
[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.Required)]
interface IMyContract
```


Kup książkę Poleć książkę

```
{
   [OperationContract]
   void MyMethod();
}
[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.NotAllowed)]
interface IMyOtherContract
{
   [OperationContract]
   void MyOtherMethod();
}
[ServiceBehavior(InstanceContextMode=InstanceContextMode.Single)]
class MySingleton : IMyContract,IMyOtherContract,IDisposable
{
   int m_Counter = 0;

   public MySingleton()
   {
      Trace.WriteLine("MySingleton.MySingleton()");
   }
   public void MyMethod()
   {
      m_Counter++;
      Trace.WriteLine("Licznik = " + m_Counter);
   }
   public void MyOtherMethod()
   {
      m_Counter++;
      Trace.WriteLine("Licznik = " + m_Counter);
   }
   public void Dispose()
   {
      Trace.WriteLine("Singleton.Dispose()");
   }
}
////////////////////// Kod klienta ////////////////////
MyContractClient proxy1 = new MyContractClient();
proxy1.MyMethod();
proxy1.Close();

MyOtherContractClient proxy2 = new MyOtherContractClient();
proxy2.MyOtherMethod();
proxy2.Close();

// Dane wynikowe
MySingleton.MySingleton()
Licznik = 1
Licznik = 2
```

Inicjalizacja usługi singletonowej

W pewnych przypadkach tworzenie i inicjalizacja singletonu za pomocą konstruktora domyślnego nie jest najlepszym rozwiązaniem. Na przykład inicjalizacja stanu może wymagać wykonania jakichś niestandardowych kroków lub specjalistycznej wiedzy, która albo nie powinna obciążać klientów, albo w ogóle nie jest dla nich dostępna. Niezależnie od powodów programista może zdecydować o utworzeniu singletonu przy użyciu mechanizmu spoza hosta usług środowiska WCF. Z myślą o podobnych scenariuszach środowisko WCF umożliwia bezpośrednie utworzenie instancji usługi singletonowej za pomocą standardowego mechanizmu

Kup książkę Poleć książkę

tworzenia instancji klas w środowisku CLR. Tak utworzoną instancję można następnie zainicjalizować, po czym otworzyć host z tą instancją w roli usługi singletonowej. Klasa `ServiceHost` oferuje odpowiedni konstruktor, który otrzymuje na wejściu parametr typu `object`:

```
public class ServiceHost : ServiceHostBase,...
{
   public ServiceHost(object singletonInstance,params Uri[] baseAddresses);
   public object SingletonInstance
   {get;}
   // Pozostałe składowe…
}
```

Warto pamiętać, że przekazany parametr typu `object` musi być skonfigurowany jako singleton. Przeanalizujmy na przykład kod z listingu 4.7. Klasa `MySingleton` jest najpierw inicjalizowana, po czym umieszczana na hoście w formie usługi singletonowej.

Listing 4.7. Inicjalizacja usługi singletonowej i jej umieszczanie na hoście

```
// Kod usługi
[ServiceContract]
interface IMyContract
{
   [OperationContract]
   void MyMethod();
}
[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.Single)]
class MySingleton : IMyContract
{
   public int Counter
   {get;set;}

   public void MyMethod()
   {
      Counter++;
      Trace.WriteLine("Licznik = " + Counter);
   }
}
// Kod hosta
MySingleton singleton = new MySingleton();
singleton.Counter = 287;

ServiceHost host = new ServiceHost(singleton);
host.Open();

// Kod klienta
MyContractClient proxy = new MyContractClient();
proxy.MyMethod();
proxy.Close();

// Dane wynikowe:
Licznik = 288
```

Jeśli programista decyduje się na inicjalizację singletonu i umieszczenie go na hoście w ten sposób, może być zainteresowany także bezpośrednim dostępem do tego singletonu z poziomu hosta. Środowisko WCF umożliwia obiektom uczestniczącym w łańcuchu wywołań bezpośredni dostęp do singletonu za pomocą właściwości `SingletonInstance` klasy `ServiceHost`. Każdy element łańcucha wywołań łączącego kolejne elementy, począwszy od oryginalnego wywołania operacji singletonu, ma dostęp do hosta za pośrednictwem właściwości `Host` (dostępnej tylko do odczytu) kontekstu operacji:

Kup książkę Poleć książkę

```
public sealed class OperationContext : ...
{
   public ServiceHostBase Host
   {get;}
   // Pozostałe składowe…
}
```

Po uzyskaniu referencji do singletonu dalsze działania można podejmować bezpośrednio na tym obiekcie:

```
ServiceHost host = OperationContext.Current.Host as ServiceHost;
Debug.Assert(host != null);
MySingleton singleton = host.SingletonInstance as MySingleton;
Debug.Assert(singleton != null);
singleton.Counter = 388;
```

Jeśli host nie dysponuje żadną instancją usługi singletonowej, właściwość `SingletonInstance` zwraca wartość `null`.

Usprawnienie przy użyciu klasy ServiceHost<T>

Klasę `ServiceHost<T>`, którą przedstawiono w rozdziale 1., można uzupełnić o kod zapewniający inicjalizację singletonu i dostęp do jego instancji (z zachowaniem bezpieczeństwa typów):

```
public class ServiceHost<T> : ServiceHost
{
   public ServiceHost(T singleton,params Uri[] baseAddresses) :
                                                   base(singleton,baseAddresses)
   {}
   public virtual T Singleton
   {
      get
      {
         if(SingletonInstance == null)
         {
            return default(T);
         }
         return (T)SingletonInstance;
      }
   }
   // Pozostałe składowe…
}
```

Parametr typu zapewnia powiązanie gwarantujące bezpieczeństwo typów dla obiektu przekazanego na wejściu konstruktora:

```
MySingleton singleton = new MySingleton();
singleton.Counter = 287;

ServiceHost<MySingleton> host = new ServiceHost<MySingleton>(singleton);
host.Open();
```

i obiektu zwróconego przez właściwość `Singleton`:

```
ServiceHost<MySingleton> host = OperationContext.Current.Host
                                                    as ServiceHost<MySingleton>;

Debug.Assert(host != null);
host.Singleton.Counter = 388;
```


Kup książkę Poleć książkę

Także klasę `InProcFactory<T>` (wprowadzoną w rozdziale 1.) można w podobny sposób uzupełnić o kod inicjalizujący instancję singletonu.

Wybór singletonu

Usługa singletonowa jest zadeklarowanym wrogiem skalowalności. Powodem tej „wrogości" jest synchronizacja stanu usługi singletonowej, nie koszt utrzymania jej jedynej instancji. Stosowanie singletonu wynika z potrzeby użycia pojedynczej instancji reprezentującej pewien cenny stan, który ma być współdzielony przez wszystkie aplikacje klienckie. Problem w tym, że jeśli stan singletonu jest zmienny i jeśli wiele klientów łączy się z jedyną instancją tej usługi, wszystkie aplikacje klienckie mogą to robić jednocześnie, a generowane przez nie wywołania są obsługiwane przez wiele wątków roboczych. Oznacza to, że singleton musi synchronizować dostęp do swojego stanu, aby uniknąć jego uszkodzenia. To z kolei powoduje, że w danym momencie dostęp do singletonu może mieć tylko jeden klient. Wspomniane ograniczenie może znacznie obniżyć przepustowość, wydłużyć czas odpowiedzi i zmniejszyć dostępność singletonu. W tej sytuacji już w systemach średniej wielkości singleton może stać się po prostu bezużyteczny. Jeśli na przykład pojedyncza operacja wykonywana przez usługę singletonową zajmuje jedną dziesiątą sekundy, singleton może obsłużyć zaledwie dziesięć klientów w ciągu sekundy. W przypadku większej liczby klientów (na przykład dwudziestu czy stu) wydajność całego systemu drastycznie spadnie.

Ogólnie usługi singletonowe należy stosować tylko wtedy, gdy odwzorowują naturalne singletony występujące w dziedzinie aplikacji. **Naturalny singleton** to zasób, który z natury rzeczy występuje pojedynczo i jest niepowtarzalny. Przykładami naturalnych singletonów są globalne dzienniki zdarzeń, w których wszystkie usługi rejestrują swoje działania, pojedyncze porty komunikacyjne czy pojedyncze silniki mechaniczne. Stosowania singletonów należy unikać, jeśli istnieje choćby cień szansy na obsługę większej liczby instancji danej usługi w przyszłości (na przykład poprzez dodanie kolejnego silnika lub drugiego portu komunikacyjnego). Powód jest jasny — skoro wszystkie aplikacje klienckie będą początkowo zależały od połączenia z jedną instancją i skoro z czasem będzie dostępna druga instancja danej usługi, aplikacje będą potrzebowały możliwości nawiązania połączenia z właściwą instancją. Konieczność obsługi większej liczby instancji ma zasadniczy wpływ na stosowany model programowania aplikacji. Z powodu tych ograniczeń radzę unikać singletonów w ogólnych przypadkach i poszukiwać sposobów współdzielenia raczej stanu singletonu, a nie jego instancji. Jak już wspomniano, w pewnych przypadkach stosowanie jest w pełni uzasadnione.

Operacje demarkacyjne

W pewnych przypadkach kontrakty stanowe niejawnie zakładają, że wywołania operacji będą następowały w określonej kolejności. Niektóre operacje nie mogą być wywoływane jako pierwsze, inne muszą być wywoływane jako ostatnie. Przeanalizujmy na przykład kontrakt używany do zarządzania zamówieniami klientów:

```
[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.Required)]
interface IOrderManager
{
   [OperationContract]
```


Kup książkę Poleć książkę

```
    void SetCustomerId(int customerId);

    [OperationContract]
    void AddItem(int itemId);

    [OperationContract]
    decimal GetTotal();

    [OperationContract]
    bool ProcessOrders();
}
```

Kontrakt przewiduje następujące ograniczenia: w pierwszej operacji w ramach sesji aplikacja kliencka musi przekazać identyfikator nabywcy (w przeciwnym razie nie można wykonać pozostałych operacji); w kolejnych operacjach można dodać do zamówienia produkty; usługa oblicza łączną wartość zamówienia na każde żądanie klienta; ostateczne przetworzenie zamówienia kończy sesję, zatem musi być wykonane jako ostatnie. W klasycznym frameworku .NET wymagania tego typu często wymuszają na programistach stosowanie maszyny stanów lub flag stanów oraz weryfikacji bieżącego stanu przy okazji każdej operacji.

Okazuje się jednak, że w środowisku WCF projektanci kontraktów mają możliwość wyznaczania operacji, które mogą rozpoczynać bądź kończyć sesje (lub nie mogą tego robić). Odpowiednie ustawienia można definiować za pomocą właściwości `IsInitiating` i `IsTerminating` atrybutu `OperationContract`:

```
[AttributeUsage(AttributeTargets.Method)]
public sealed class OperationContractAttribute : Attribute,...
{
   public bool IsInitiating
   {get;set;}
   public bool IsTerminating
   {get;set;}
   // Pozostałe składowe…
}
```

Wymienione właściwości mogą być używane do izolowania granic sesji; sam określam tę technikę mianem **operacji demarkacyjnych** (ang. *demarcating operations*). Jeśli w czasie ładowania usługi (lub w czasie stosowania pośrednika po stronie klienta) te dwie właściwości mają przypisane wartości inne niż domyślne, środowisko WCF sprawdza, czy operacje demarkacyjne wchodzą w skład kontraktu wymuszającego stosowanie sesji (tj. czy właściwość `SessionMode` ma wartość `SessionMode.Required`); jeśli nie, środowisko zgłasza wyjątek `InvalidOperationException`. Zarówno usługi sesyjne, jak i usługi singletonowe mogą implementować kontrakty używające operacji demarkacyjnych do zarządzania sesjami klientów.

Wartościami domyślnymi właściwości `IsInitiating` i `IsTerminating` są odpowiednio `true` i `false`. Oznacza to, że następujące dwie definicje są sobie równoważne:

```
[OperationContract]
void MyMethod();

[OperationContract(IsInitiating = true,IsTerminating = false)]
void MyMethod();
```

Jak widać, obie te właściwości można ustawić dla tej samej metody. Operacje domyślnie nie izolują granic sesji — mogą być wywoływane jako pierwsze, ostatnie lub pomiędzy dowolnymi innymi operacjami w ramach swojej sesji. Użycie wartości innych niż domyślne pozwala określić, że dana metoda nie może być wywoływana jako pierwsza, musi być wywoływana jako ostatnia lub powinna spełniać oba te warunki jednocześnie:

Kup książkę Poleć książkę

```
[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.Required)]
interface IMyContract
{
   [OperationContract]
   void StartSession();

   [OperationContract(IsInitiating = false)]
   void CannotStart();

   [OperationContract(IsTerminating = true)]
   void EndSession();

   [OperationContract(IsInitiating = false,IsTerminating = true)]
   void CannotStartCanEndSession();
}
```

Wróćmy teraz do przykładu kontraktu na potrzeby zarządzania zamówieniami — operacji demarkacyjnych można użyć do wymuszania pewnych ograniczeń interakcji:

```
[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.Required)]
interface IOrderManager
{
   [OperationContract]
   void SetCustomerId(int customerId);

   [OperationContract(IsInitiating = false)]
   void AddItem(int itemId);

   [OperationContract(IsInitiating = false)]
   decimal GetTotal();

   [OperationContract(IsInitiating = false,IsTerminating = true)]
   bool ProcessOrders();
}
// Kod klienta
OrderManagerClient proxy = new OrderManagerClient();

proxy.SetCustomerId(123);
proxy.AddItem(4);
proxy.AddItem(5);
proxy.AddItem(6);
proxy.ProcessOrders();

proxy.Close();
```

Jeśli właściwość `IsInitiating` ma wartość `true` (czyli swoją wartość domyślną), odpowiednia operacja albo rozpocznie nową sesję, jeśli będzie pierwszą metodą wywołaną przez klienta, albo będzie częścią trwającej sesji, jeśli wcześniej wywołano inną operację. Jeśli właściwość `IsInitiating` ma wartość `false`, klient nigdy nie może wywołać danej metody jako pierwszej operacji nowej sesji, zatem metoda ta może być wywołana tylko w ramach trwającej sesji.

Jeśli właściwość `IsTerminating` ma wartość `false` (czyli swoją wartość domyślną), sesja nie kończy się po zwróceniu sterowania przez daną operację. Jeśli właściwość `IsTerminating` ma wartość `true`, sesja kończy się wraz ze zwróceniem sterowania przez odpowiednią metodę, a środowisko WCF asynchronicznie zwalnia instancję danej usługi. Klient nie będzie mógł przekazać żadnych dodatkowych wywołań do odpowiedniego pośrednika. Warto przy tym pamiętać, że klient wciąż ma obowiązek zamknięcia tego pośrednika.

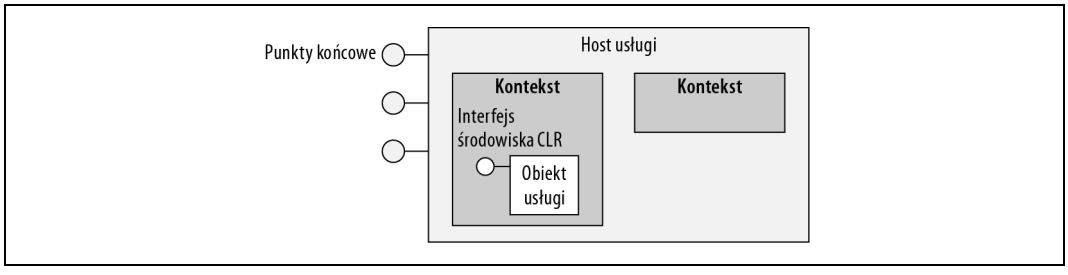
Kup książkę Poleć książkę

Po wygenerowaniu pośrednika dla usługi korzystającej z operacji demarkacyjnych zaimportowana definicja kontraktu obejmuje ustawienia właściwości. Środowisko WCF wymusza izolowanie granic sesji osobno po stronie klienta i osobno po stronie usługi, zatem w praktyce oba zadania mogą być realizowane niezależnie od siebie.

Dezaktywacja instancji

Na poziomie koncepcyjnym technika zarządzania instancjami usługi sesyjnej (przynajmniej w dotychczas opisanej formie) łączy klienta (lub wiele aplikacji klienckich) z instancją usługi. Okazuje się jednak, że działanie tego mechanizmu jest bardziej złożone. W rozdziale 1. wspomniano, że każda instancja usługi należy do pewnego kontekstu (patrz rysunek 4.2).

Rysunek 4.2. Konteksty i instancje

W praktyce zadaniem sesji jest kojarzenie komunikatów wysyłanych przez aplikacje klienckie nie tyle z instancjami, co z hostami zawierającymi tę instancję. W momencie rozpoczęcia sesji host tworzy nowy kontekst. Z chwilą zakończenia sesji kończy się także ten kontekst. Czas życia kontekstu jest więc taki sam jak czas życia należącej do niego instancji. Okazuje się jednak, że aby poprawić optymalizację i rozszerzalność, technologia WCF umożliwia projektantom usług rozdzielanie tych dwóch cykli życia i dezaktywację instancji niezależnie od jej kontekstu. W rzeczywistości technologia WCF dopuszcza nawet istnienie kontekstu bez jakiejkolwiek powiązanej instancji usługi (patrz rysunek 4.2). Opisaną technikę zarządzania instancjami określam mianem **dezaktywacji kontekstu** (ang. *context deactivation*). Typowym sposobem sterowania procesem dezaktywacji kontekstu jest korzystanie z pośrednictwa właściwości `Release` ↪`InstanceMode` atrybutu `OperationBehavior`:

```
public enum ReleaseInstanceMode
{
   None,
   BeforeCall,
   AfterCall,
   BeforeAndAfterCall
}
[AttributeUsage(AttributeTargets.Method)]
public sealed class OperationBehaviorAttribute : Attribute,...
{
   public ReleaseInstanceMode ReleaseInstanceMode
   {get;set;}
   // Pozostałe składowe…
}
```

Właściwość `ReleaseInstanceMode` jest egzemplarzem typu wyliczeniowego `ReleaseInstanceMode`. Poszczególne wartości typu `ReleaseInstanceMode` sterują czasem zwalniania instancji względem

Kup książkę Poleć książkę

wywołania metody: przed, po, przed i po lub wcale. Jeśli dana usługa obsługuje interfejs IDispo
↪sable, podczas zwalniania instancji tej usługi jest wywoływana metoda Dispose(), która dysponuje kontekstem operacji.

Dezaktywację instancji zwykle stosuje się tylko dla wybranych metod usługi lub dla wielu różnych metod z odmiennymi ustawieniami właściwości ReleaseInstanceMode:

```
[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.Required)]
interface IMyContract
{
   [OperationContract]
   void MyMethod();

   [OperationContract]
   void MyOtherMethod();
}
class MyService : IMyContract,IDisposable
{
   [OperationBehavior(ReleaseInstanceMode = ReleaseInstanceMode.AfterCall)]
   public void MyMethod()
   {...}
   public void MyOtherMethod()
   {...}
   public void Dispose()
   {...}
}
```

Opisane rozwiązanie jest stosowane sporadycznie, ponieważ jego spójne wykorzystywanie wymagałoby tworzenia usług zbliżonych do tych aktywowanych przez wywołania — w takim przypadku równie dobrze można po prostu posłużyć się tym trybem aktywacji.

Jeśli mechanizm dezaktywacji instancji wymaga określonego porządku wywołań, warto spróbować wymusić stosowanie tej kolejności przy użyciu operacji demarkacyjnych.

Konfiguracja z wartością ReleaseInstanceMode.None

Wartością domyślną właściwości ReleaseInstanceMode jest ReleaseInstanceMode.None, zatem poniższe definicje są sobie równoważne:

```
[OperationBehavior(ReleaseInstanceMode = ReleaseInstanceMode.None)]
public void MyMethod()
{...}

public void MyMethod()
{...}
```

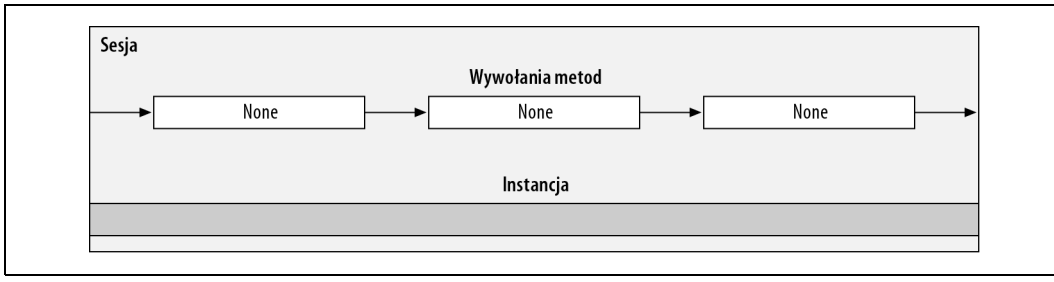
Wartość ReleaseInstanceMode.None oznacza, że wywołanie nie wpływa na czas życia instancji (patrz rysunek 4.3).

Konfiguracja z wartością ReleaseInstanceMode.BeforeCall

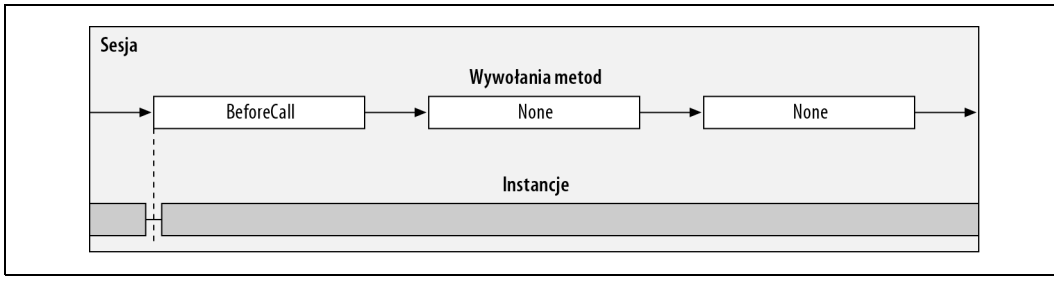
Jeśli skonfigurowano metodę z wartością ReleaseInstanceMode.BeforeCall i jeśli istnieje jakaś instancja w ramach sesji, przed przekazaniem wywołania środowisko dezaktywuje tę instancję i tworzy w jej miejsce nową, która obsługuje to wywołanie (patrz rysunek 4.4).

Środowisko WCF dezaktywuje instancje i wywołuje metodę Dispose() przed zakończeniem wywołania w wątku obsługującym wywołanie przychodzące (w tym czasie wykonywanie kodu

Kup książkę Poleć książkę

Rysunek 4.3. Czas życia instancji w przypadku metod skonfigurowanych z wartością ReleaseInstanceMode.None

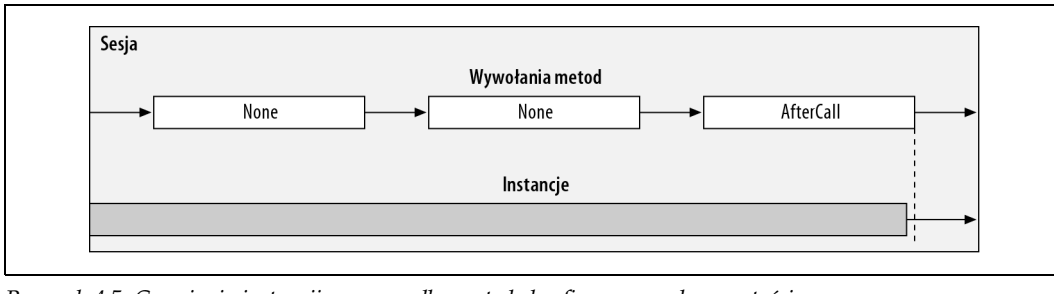

Rysunek 4.4. Czas życia instancji w przypadku metod skonfigurowanych z wartością ReleaseInstanceMode.BeforeCall

klienta jest zablokowane). Takie rozwiązanie gwarantuje, że dezaktywacja instancji rzeczywiście zakończy się przed rozpoczęciem wywołania, nie równolegle do jego realizacji. Wartość `ReleaseInstanceMode.BeforeCall` zaprojektowano z myślą o optymalizacji takich metod jak `Create()`, które uzyskują cenne zasoby, ale też powinny każdorazowo zwalniać wcześniej zajęte zasoby. Zamiast uzyskiwać zasoby w momencie rozpoczęcia sesji, usługa czeka na wywołanie metody `Create()`, która nie tylko uzyskuje nowe zasoby, ale też zwalnia te przydzielone wcześniej. Po wywołaniu metody `Create()` usługa jest gotowa do obsługi pozostałych metod danej instancji, które zwykle konfiguruje się przy użyciu wartości `ReleaseInstanceMode.None`.

Konfiguracja z wartością ReleaseInstanceMode.AfterCall

Jeśli skonfigurowano metodę z wartością `ReleaseInstanceMode.AfterCall`, środowisko WCF dezaktywuje instancję po wywołaniu tej metody (patrz rysunek 4.5).

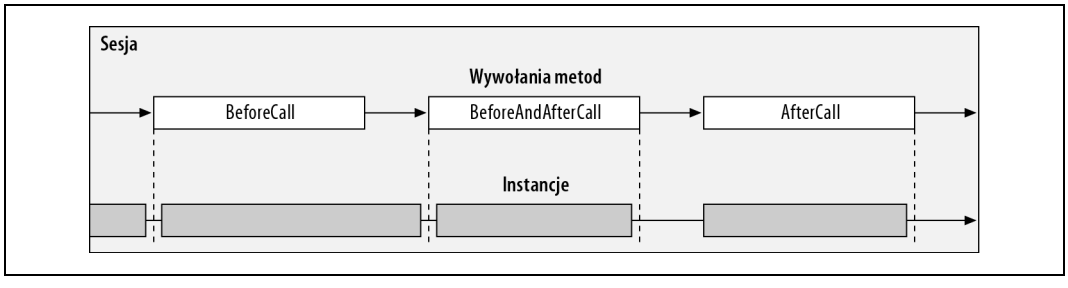
Rysunek 4.5. Czas życia instancji w przypadku metod skonfigurowanych z wartością ReleaseInstanceMode.AfterCall

Kup książkę Poleć książkę

Tę wartość zaprojektowano z myślą o optymalizacji takich metod jak `Cleanup()`, które zwalniają cenne zasoby zajmowane przez instancję, nie czekając na zakończenie odpowiedniej sesji. Wartość `ReleaseInstanceMode.AfterCall` zwykle stosuje się dla metod wywoływanych po metodach skonfigurowanych z wartością `ReleaseInstanceMode.None`.

Konfiguracja z wartością ReleaseInstanceMode.BeforeAndAfterCall

Jak nietrudno się domyślić, skonfigurowanie metody z wartością `ReleaseInstanceMode.BeforeAnd↪AfterCall` umożliwia połączenie skutków użycia wartości `ReleaseInstanceMode.BeforeCall` i `ReleaseInstanceMode.AfterCall`. Jeśli przed wywołaniem tak skonfigurowanej metody kontekst zawiera instancję usługi, bezpośrednio przed przekazaniem tego wywołania środowisko WCF dezaktywuje tę instancję i tworzy nową na potrzeby tego wywołania. Nowa instancja jest dezaktywowana zaraz po zakończeniu wywołania (patrz rysunek 4.6).

Rysunek 4.6. Czas życia instancji w przypadku metod skonfigurowanych z wartością ReleaseInstanceMode.BeforeAndAfterCall

Na pierwszy rzut oka metoda `ReleaseInstanceMode.BeforeAndAfterCall` może sprawiać wrażenie nadmiarowej, ale w rzeczywistości stanowi cenne uzupełnienie pozostałych wartości. Wartość `ReleaseInstanceMode.BeforeAndAfterCall` stosuje się dla metod wywoływanych po metodach oznaczonych wartością `ReleaseInstanceMode.BeforeCall` lub `None` bądź przed metodami oznaczonymi wartością `ReleaseInstanceMode.AfterCall` lub `None`. Wyobraźmy sobie sytuację, w której usługa sesyjna ma korzystać z zachowania stanowego (podobnie jak usługa aktywowana przez wywołania) i jednocześnie zajmować zasoby tylko w czasie, gdy są rzeczywiście potrzebne (aby zoptymalizować zarządzanie zasobami i zapewnić bezpieczeństwo). Gdyby jedyną dostępną opcją była wartość `ReleaseInstanceMode.BeforeCall`, zasoby byłyby niepotrzebnie zajmowane przez ten obiekt przez pewien czas po zakończeniu wywołania. Podobna sytuacja miałaby miejsce, gdyby jedyną dostępną opcją była wartość `ReleaseInstanceMode.AfterCall` — wówczas zasoby byłyby niepotrzebnie zajmowane przez pewien czas przed wywołaniem tak skonfigurowanej metody.

Bezpośrednia dezaktywacja

Decyzji o tym, które metody mają dezaktywować instancję usługi, nie trzeba podejmować na etapie projektowania systemu — równie dobrze można ją podjąć w czasie wykonywania, po zwróceniu sterowania przez odpowiednią metodę. Wystarczy wywołać metodę `ReleaseService↪Instance()` dla obiektu kontekstu instancji. Obiekt kontekstu instancji można uzyskać za pośrednictwem właściwości `InstanceContext` kontekstu operacji:

Kup książkę Poleć książkę

```
public sealed class InstanceContext : ...
{
   public void ReleaseServiceInstance();
   // Pozostałe składowe…
}
public sealed class OperationContext : ...
{
   public InstanceContext InstanceContext
   {get;}
   // Pozostałe składowe…
}
```

Listing 4.8 zawiera przykład użycia techniki bezpośredniej (jawnej) dezaktywacji w implementacji niestandardowej techniki zarządzania instancjami zależnie od wartości licznika.

Listing 4.8. Przykład użycia metody ReleaseServiceInstance()

```
[ServiceContract(SessionMode = SessionMode.Required)]
interface IMyContract
{
   [OperationContract]
   void MyMethod();
}
class MyService : IMyContract,IDisposable
{
   int m_Counter = 0;

   public void MyMethod()
   {
      m_Counter++;
      if(m_Counter > 4)
      {
         OperationContext.Current.InstanceContext.ReleaseServiceInstance();
      }
   }
   public void Dispose()
   {...}
}
```

Wywołanie metody `ReleaseServiceInstance()` daje podobny efekt do użycia wartości `Release` ↪`InstanceMode.AfterCall`. Wywołanie tej metody wewnątrz metody oznaczonej wartością `Release` ↪`InstanceMode.BeforeCall` spowoduje działanie podobne do użycia samej wartości `ReleaseInstance` ↪`Mode.BeforeAndAfterCall`.

Dezaktywacja usługi wpływa także na sposób działania singletonu, jednak łączenie obu rozwiązań nie ma większego sensu — instancja usługi singletonowej z natury rzeczy nie musi i nie powinna być dezaktywowana.

Stosowanie dezaktywacji instancji

Dezaktywacja instancji to jedna z technik optymalizacji, której — jak wszystkich technik optymalizacji — nie należy stosować we wszystkich przypadkach. Dezaktywacja instancji wprowadza dodatkową złożoność do aplikacji i utrudnia konserwację kodu programistom, którzy nie są ekspertami w dziedzinie technologii WCF. Stosowanie tej techniki należy rozważać tylko wtedy, gdy inne sposoby nie wystarczą do osiągnięcia zakładanej wydajności i skalowalności oraz gdy uważna analiza i profilowanie kodu ostatecznie dowiodły, że dezaktywacja instancji

Kup książkę Poleć książkę

rzeczywiście poprawi sytuację. W razie problemów z niedostateczną skalowalnością i przepustowością warto skorzystać raczej z prostoty trybu aktywowania usługi przez wywołania, unikając dezaktywacji instancji. Opisuję tę technikę przede wszystkim dlatego, że samo środowisko WCF często stosuje mechanizm dezaktywacji instancji; znajomość tej techniki jest więc niezbędna do zrozumienia wielu innych aspektów tej technologii, w tym usług trwałych i transakcji.

Usługi trwałe

Warto przeanalizować przypadek, w którym jakiś proces biznesowy lub system przepływu pracy (składający się z wielu sekwencji wykonywania) trwa wiele dni lub nawet tygodni.

Używam terminu **przepływ pracy** (ang. *workflow*) w kontekście ogólnego, biznesowego przepływu pracy, niekoniecznie przepływu obsługiwanego przez produkt Windows Workflow czy powiązanego z tym produktem.

Takie długotrwałe procesy mogą współpracować z klientami (lub wręcz użytkownikami końcowymi) łączącymi się z aplikacją, wykonującymi określone, skończone zadania, zmieniającymi stan przepływu pracy i rozłączającymi się na nieznany okres przed nawiązaniem kolejnego połączenia (i dalszym wpływaniem na stan przepływu pracy). Aplikacje klienckie mogą w pewnym momencie zdecydować o zakończeniu bieżącego przepływu pracy i rozpoczęciu nowego. Przepływ pracy może zostać zakończony także przez usługę, która go obsługuje. Utrzymywanie pośredników i usług w pamięci w oczekiwaniu na wywołania ze strony klientów nie miałoby oczywiście większego sensu. Taki model z pewnością nie przetrwałby próby czasu; połączenia byłyby zrywane choćby z powodu upływających limitów czasowych, a ponowne uruchamianie lub wylogowywanie komputerów po obu stronach połączenia z pewnością nie byłoby łatwe. Konieczność stosowania niezależnych cyklów życia klientów i usług jest szczególnie ważna w przypadku długotrwałych procesów biznesowych, ponieważ bez tej niezależności nie sposób umożliwić klientom nawiązywanie połączenia, wykonywanie pewnych zadań związanych z przepływem pracy i rozłączanie się. Po stronie hosta z czasem może zaistnieć potrzeba kierowania wywołań do różnych komputerów.

W przypadku długotrwałych usług właściwym rozwiązaniem jest unikanie utrzymywania stanu usługi w pamięci. Każde wywołanie powinno być obsługiwane przez nową instancję dysponującą własnym stanem (przechowywanym w pamięci). Na potrzeby każdej operacji usługa powinna uzyskiwać swój stan z jakiejś pamięci trwałej (na przykład pliku lub bazy danych), wykonywać żądaną jednostkę pracy, po czym (na zakończenie obsługi wywołania) zapisywać stan w odpowiedniej pamięci trwałej. Usługi działające według tego modelu określa się mianem **usług trwałych**. Ponieważ używana pamięć trwała może być współdzielona przez wiele komputerów, stosowanie usług trwałych dodatkowo stwarza możliwość rozdzielania wywołań pomiędzy różne komputery z myślą o skalowalności, nadmiarowości lub na potrzeby konserwacji.

Usługi trwałe i tryby zarządzania instancjami

Model zarządzania stanem obowiązujący w usługach trwałych pod wieloma względami przypomina zaproponowane wcześniej rozwiązania dla usług aktywowanych przez wywołania, które także aktywnie zarządzają swoim stanem. Stosowanie usług aktywowanych przez wywołania ma

Kup książkę Poleć książkę

jeszcze tę zaletę, że eliminuje konieczność utrzymywania instancji pomiędzy wywołaniami (nie ma takiej potrzeby, skoro stan jest odczytywany z pamięci trwałej). Jedynym aspektem, który odróżnia usługi trwałe od klasycznych usług aktywowanych przez wywołania, jest konieczność stosowania trwałego repozytorium stanów.

O ile w teorii nic nie stoi na przeszkodzie, aby usługi trwałe zaimplementować na bazie usług sesyjnych czy wręcz usług singletonowych, które przechowywałyby swój stan w jakiejś pamięci, praktyka pokazuje, że takie rozwiązanie jest zupełnie nieefektywne. W przypadku usługi sesyjnej należałoby utrzymywać przez długi czas otwarty obiekt pośrednika po stronie klienta, zatem nie byłaby możliwa ciągła współpraca z klientami kończącymi i ponownie nawiązującymi połączenia. W przypadku usługi singletonowej, której czas życia w założeniu jest nieskończony i która obsługuje aplikacje klienckie wielokrotnie nawiązujące kolejne połączenia, stosowanie pamięci trwałej nie ma większego sensu. W tej sytuacji tryb aktywowania przez wywołania wydaje się zdecydowanie najlepszym rozwiązaniem. Warto pamiętać, że w przypadku usług trwałych aktywowanych przez wywołania, gdzie zasadniczym celem jest obsługa długotrwałych przepływów pracy (nie zapewnianie skalowalności czy efektywne zarządzanie zasobami), obsługa interfejsu `IDisposable` jest opcjonalna. W przypadku usług trwałych także obecność sesji transportowej jest opcjonalna, ponieważ nie ma potrzeby utrzymywania sesji logicznych pomiędzy klientem a usługą. Sesja transportowa będzie pełniła funkcję elementu używanego kanału transportowego i jako taka nie będzie decydowała o czasie życia instancji usługi.

Tworzenie i niszczenie instancji usługi

W momencie rozpoczęcia długoterminowego procesu przepływu pracy odpowiednia usługa musi najpierw zapisać swój stan w pamięci trwałej, tak aby kolejne operacje miały dostęp do stanu w tej pamięci. Po zakończeniu pracy usługa musi usunąć swój stan z pamięci trwałej; w przeciwnym razie pamięć byłaby stopniowo zaśmiecana starymi, niepotrzebnymi stanami instancji.

Identyfikatory instancji i pamięć trwała

Ponieważ nowa instancja usługi jest tworzona dla każdej operacji, instancja musi mieć możliwość odnalezienia i załadowania stanu przechowywanego w pamięci trwałej. Oznacza to, że klient musi dostarczyć instancji usługi jakiś identyfikator stanu. Taki identyfikator określa się mianem **identyfikatora instancji**. Obsługa klientów sporadycznie nawiązujących połączenie z usługą oraz aplikacji klienckich czy nawet komputerów, które mogą ulegać zasadniczym zmianom pomiędzy wywołaniami (wszystko w czasie trwania jednego przepływu pracy), wymaga zapisywania identyfikatora instancji w jakiejś pamięci trwałej po stronie klienta (na przykład w pliku) i przekazywania go w każdym wywołaniu. Klient może usunąć identyfikator instancji dopiero po zakończeniu odpowiedniego przepływu pracy. Typ danych używany do reprezentowania identyfikatora instancji powinien zapewniać możliwość szeregowania (serializacji) i porównywania. Warunek szeregowalności jest o tyle ważny, że usługa będzie musiała zapisać identyfikator w pamięci trwałej (wraz ze swoim stanem). Możliwość porównywania identyfikatora jest niezbędna, jeśli usługa ma odczytywać odpowiedni stan z pamięci trwałej. Wszystkie typy proste frameworku .NET (jak `int`, `string` czy `Guid`) spełniają wymagania stawiane identyfikatorom instancji.

Pamięć trwała zwykle ma postać słownika, który obejmuje pary złożone z identyfikatora i stanu instancji. Usługa z reguły używa pojedynczego identyfikatora w roli reprezentacji całego swo-

Kup książkę Poleć książkę

jego stanu, jednak istnieje możliwość stosowania bardziej złożonych relacji, w tym wielu kluczy czy wręcz hierarchii kluczy. Dla uproszczenia w tym materiale będą omawiane tylko pojedyncze identyfikatory. Wiele usług dodatkowo używa klas lub struktur pomocniczych łączących wszystkie zmienne składowe i zapisujących dane zagregowane w tym typie w pamięci trwałej (oraz odczytujących te dane z pamięci trwałej). I wreszcie sam dostęp do pamięci trwałej musi być synchronizowany i gwarantować bezpieczeństwo przetwarzania wielowątkowego. Spełnienie tych warunków jest konieczne, ponieważ zawartość pamięci trwałej może być jednocześnie odczytywana i modyfikowana przez wiele instancji.

Aby ułatwić Ci implementację i obsługę prostych usług trwałych, napisałem następującą klasę `FileInstanceStore<ID,T>`:

```
public interface IInstanceStore<ID,T> where ID : IEquatable<ID>
{
   void RemoveInstance(ID instanceId);
   bool ContainsInstance(ID instanceId);
   T this[ID instanceId]
   {get;set;}
}

public class FileInstanceStore<ID,T> : IInstanceStore<ID,T> where ID :
                                                                IEquatable<ID>
{
   protected readonly string Filename;
   public FileInstanceStore(string fileName);
   // Dalsza część implementacji…
}
```

Klasa `FileInstanceStore<ID,T>` reprezentuje uniwersalną, plikową pamięć instancji. Klasa `File` ↪`InstanceStore<ID,T>` otrzymuje dwa parametry typów: parametr typu `ID` musi reprezentować typ porównywalny, zaś parametr typu `T` reprezentuje stan instancji. W czasie wykonywania statyczny konstruktor klasy `FileInstanceStore<ID,T>` sprawdza, czy oba te typy są szeregowalne (mogą podlegać serializacji).

Klasa `FileInstanceStore<ID,T>` udostępnia prosty mechanizm indeksujący, który umożliwia zapisywanie stanu instancji w pliku i odczytywanie go z tego pliku. Stan instancji można też usunąć z pliku. Istnieje także możliwość sprawdzenia, czy dany plik zawiera stan instancji. Wszystkie te operacje zdefiniowano w interfejsie `IInstanceStore<ID,T>`. Implementacja tego interfejsu w formie klasy `FileInstanceStore<ID,T>` reprezentuje słownik, a każda próba dostępu powoduje serializację i deserializację tego słownika w i z pliku. Klasa `FileInstanceStore<ID,T>` użyta po raz pierwszy tworzy i inicjalizuje plik, umieszczając w nim pusty słownik (po sprawdzeniu, czy rzeczywiście ten plik nie zawiera żadnych danych).

Bezpośrednie przekazywanie identyfikatorów instancji

Najprostszym sposobem udostępniania identyfikatora instancji przez klienta jest bezpośrednie (jawne) przekazywanie tego identyfikatora w formie parametru każdej operacji, która wymaga dostępu do stanu instancji. Odpowiedni przykład klienta i usługi wraz z definicjami typów pomocniczych pokazano na listingu 4.9.

Listing 4.9. Bezpośrednie przekazywanie identyfikatorów instancji

```
[DataContract]
class SomeKey : IEquatable<SomeKey>
{...}
```


Kup książkę Poleć książkę

```
[ServiceContract]
interface IMyContract
{
   [OperationContract]
   void MyMethod(SomeKey instanceId);
}

// Typ pomocniczy używany przez usługę do uzyskiwania swojego stanu
[Serializable]
struct MyState
{...}

[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerCall)]
class MyService : IMyContract
{
   public void MyMethod(SomeKey instanceId)
   {
      GetState(instanceId);
      DoWork();
      SaveState(instanceId);
   }
   void DoWork()
   {...}

   // Uzyskuje i ustawia MyState na podstawie pamięci trwałej
   void GetState(SomeKey instanceId)
   {...}

   void SaveState(SomeKey instanceId)
   {...}
}
```

Aby lepiej zrozumieć kod z listingu 4.9, warto przyjrzeć się listingowi 4.10 obsługującemu kieszonkowy kalkulator z pamięcią trwałą w formie pliku dyskowego.

Listing 4.10. Kalkulator z jawnie przekazywanym identyfikatorem instancji

```
[ServiceContract]
interface ICalculator
{
   [OperationContract]
   double Add(double number1,double number2);

   /* Pozostałe działania arytmetyczne */

   // Operacje związane z zarządzaniem pamięcią

   [OperationContract]
   void MemoryStore(string instanceId,double number);

   [OperationContract]
   void MemoryClear(string instanceId);
}

[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerCall)]
class MyCalculator : ICalculator
{
   static IInstanceStore<string,double> Memory =
            new FileInstanceStore<string,double>(Settings.Default.MemoryFileName);

   public double Add(double number1,double number2)
   {
```


Kup książkę Poleć książkę

```
        return number1 + number2;
    }
    public void MemoryStore(string instanceId,double number)
    {
        lock(typeof(MyCalculator))
        {
            Memory[instanceId] = number;
        }
    }
    public void MemoryClear(string instanceId)
    {
        lock(typeof(MyCalculator))
        {
            Memory.RemoveInstance(instanceId);
        }
    }
    // Dalsza część implementacji…
}
```

W kodzie z listingu 4.10 nazwa pliku jest dostępna we wszystkich właściwościach projektu w klasie `Settings`. Wszystkie instancje usługi kalkulatora używają tej samej pamięci statycznej reprezentowanej przez klasę `FileInstanceStore<string,double>`. Kalkulator synchronizuje dostęp do tej pamięci w każdej operacji i we wszystkich instancjach, blokując typ usługi. Usunięcie zawartości pamięci jest traktowane przez kalkulator jako sygnał końca przepływu pracy, po którym usługa czyści swój stan w pamięci trwałej.

Identyfikatory instancji w nagłówkach

Zamiast bezpośrednio przekazywać identyfikator instancji, klient może umieścić ten identyfikator w nagłówkach komunikatów. Stosowanie nagłówków komunikatów jako techniki przekazywania dodatkowych parametrów na potrzeby niestandardowych kontekstów zostanie szczegółowo omówione w dodatku B. W tym przypadku klient używa klasy pośrednika `HeaderClientBase<T,H>`, a usługa może odczytać identyfikator instancji za pomocą odpowiednich operacji opracowanej przeze mnie klasy pomocniczej `GenericContext<H>`. Usługa może albo używać klasy `GenericContext<H>` w jej oryginalnej formie, albo opakować ją w ramach dedykowanego kontekstu.

Ogólny wzorzec stosowania tej techniki pokazano na listingu 4.11.

Listing 4.11. Przekazywanie identyfikatorów instancji w nagłówkach komunikatów

```
[ServiceContract]
interface IMyContract
{
    [OperationContract]
    void MyMethod();
}
// Strona klienta
class MyContractClient : HeaderClientBase<IMyContract,SomeKey>,IMyContract
{
    public MyContractClient(SomeKey instanceId)
    {}
    public MyContractClient(SomeKey instanceId,string endpointName) :
                                                    base(instanceId,endpointName)
    {}
```


Kup książkę Poleć książkę

```
    // Pozostałe konstruktory…

    public void MyMethod()
    {
        Channel.MyMethod();
    }
}
// Strona usługi
[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerCall)]
class MyService : IMyContract
{
    public void MyMethod()
    {
        SomeKey instanceId = GenericContext<SomeKey>.Current.Value;
        ...
    }
    // Dalsza część taka sama jak na listingu 4.9
}
```

Także tym razem, aby schemat z listingu 4.11 nie był zbyt abstrakcyjny, warto przeanalizować listing 4.12 z kodem kalkulatora stosującego technikę przekazywania identyfikatorów w formie nagłówków komunikatów.

Listing 4.12. Kalkulator z identyfikatorem instancji w nagłówkach komunikatów

```
[ServiceContract]
interface ICalculator
{
    [OperationContract]
    double Add(double number1,double number2);

    /* Pozostałe działania arytmetyczne */

    // Operacje związane z zarządzaniem pamięcią

    [OperationContract]
    void MemoryStore(double number);

    [OperationContract]
    void MemoryClear();
}
// Strona klienta
class MyCalculatorClient : HeaderClientBase<ICalculator,string>,ICalculator
{
    public MyCalculatorClient(string instanceId)
    {}

    public MyCalculatorClient(string instanceId,string endpointName) :
                                                    base(instanceId,endpointName)
    {}

    // Pozostałe konstruktory…

    public double Add(double number1,double number2)
    {
        return Channel.Add(number1,number2);
    }

    public void MemoryStore(double number)
    {
        Channel.MemoryStore(number);
    }
```


Kup książkę Poleć książkę

```
   // Dalsza część implementacji…
}
// Strona usługi
// Jeśli stosowanie klasy GenericContext<T> jest niewygodne, można ją opakować:
static class CalculatorContext
{
   public static string Id
   {
      get
      {
         return GenericContext<string>.Current.Value ?? String.Empty;
      }
   }
}

[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerCall)]
class MyCalculator : ICalculator
{
   static IInstanceStore<string,double> Memory =
            new FileInstanceStore<string,double>(Settings.Default.MemoryFileName);

   public double Add(double number1,double number2)
   {
      return number1 + number2;
   }
   public void MemoryStore(double number)
   {
      lock(typeof(MyCalculator))
      {
         Memory[CalculatorContext.Id] = number;
      }
   }
   public void MemoryClear()
   {
      lock(typeof(MyCalculator))
      {
         Memory.RemoveInstance(CalculatorContext.Id);
      }
   }
   // Dalsza część implementacji…
}
```

Powiązania kontekstu dla identyfikatorów instancji

Technologia WCF udostępnia powiązania dedykowane, które umożliwiają przekazywanie niestandardowych parametrów kontekstu. Powiązania tego typu, określane mianem **powiązań kontekstu** (ang. *context bindings*), zostaną szczegółowo omówione w dodatku B. Aplikacje klienckie mogą używać klasy `ContextClientBase<T>` do przekazywania identyfikatorów instancji za pośrednictwem protokołu powiązań kontekstu. Ponieważ powiązania kontekstu wymagają klucza i wartości dla każdego parametru kontekstu, aplikacje klienckie będą musiały przekazywać oba te elementy do swoich pośredników. W przypadku zastosowania tego samego interfejsu `IMyContract` co na listingu 4.11 odpowiedni pośrednik mógłby mieć następującą postać:

```
class MyContractClient : ContextClientBase<IMyContract>,IMyContract
{
   public MyContractClient(string key,string instanceId) : base(key,instanceId)
   {}
   public MyContractClient(string key,string instanceId,string endpointName) :
                                             base(key,instanceId,endpointName)
```


Kup książkę Poleć książkę

```
    {}

    // Pozostałe konstruktory…

    public void MyMethod()
    {
       Channel.MyMethod();
    }
}
```

Warto pamiętać, że protokół kontekstu obsługuje tylko łańcuchy w roli kluczy i wartości. Skoro wartość klucza musi być znana usłudze z wyprzedzeniem, klient może równie dobrze trwale zakodować ten sam klucz w klasie samego pośrednika. Usługa może następnie uzyskać identyfikator instancji przy użyciu mojej klasy pomocniczej `ContextManager` (opisanej w dodatku B). Podobnie jak w przypadku nagłówków komunikatów usługa może też opakować interakcję z klasą `ContextManager` w ramach dedykowanej klasy kontekstu.

Na listingu 4.13 pokazano ogólny wzorzec przekazywania identyfikatora instancji za pośrednictwem powiązań kontekstu. Warto zwrócić szczególną uwagę na klucz identyfikatora instancji trwale zapisany w kodzie pośrednika i na to, że jest to identyfikator znany usłudze.

Listing 4.13. Przekazywanie identyfikatora instancji za pośrednictwem powiązania kontekstu

```
// Strona klienta
class MyContractClient : ContextClientBase<IMyContract>,IMyContract
{
   public MyContractClient(string instanceId) : base("MyKey",instanceId)
   {}

   public MyContractClient(string instanceId,string endpointName) :
                                          base("MyKey",instanceId,endpointName)
   {}

   // Pozostałe konstruktory…

   public void MyMethod()
   {
      Channel.MyMethod();
   }
}
// Strona usługi
[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerCall)]
class MyService : IMyContract
{
   public void MyMethod()
   {
      string instanceId = ContextManager.GetContext("MyKey");

      GetState(instanceId);
      DoWork();
      SaveState(instanceId);
   }
   void DoWork()
   {...}

   // Uzyskuje i ustawia stan na podstawie pamięci trwałej
   void GetState(string instanceId)
   {...}
```


Kup książkę Poleć książkę

```
   void SaveState(string instanceId)
   {...}
}
```

Na listingu 4.14 pokazano przykład konkretnego użycia tego schematu na potrzeby usługi kalkulatora.

Listing 4.14. Kalkulator z identyfikatorem instancji przekazywanym za pośrednictwem powiązania kontekstu

```
// Strona klienta
class MyCalculatorClient : ContextClientBase<ICalculator>,ICalculator
{
   public MyCalculatorClient(string instanceId) : base("CalculatorId",instanceId)
   {}
   public MyCalculatorClient(string instanceId,string endpointName) :
                                       base("CalculatorId",instanceId,endpointName)
   {}

   // Pozostałe konstruktory…

   public double Add(double number1,double number2)
   {
      return Channel.Add(number1,number2);
   }
   public void MemoryStore(double number)
   {
      Channel.MemoryStore(number);
   }

   // Dalsza część implementacji…
}
// Strona usługi
static class CalculatorContext
{
   public static string Id
   {
      get
      {
         return ContextManager.GetContext("CalculatorId") ?? String.Empty;
      }
   }
}
[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerCall)]
class MyCalculator : ICalculator
{
   // To samo co na listingu 4.12
}
```

Stosowanie standardowego identyfikatora dla powiązania kontekstu

Konieczność trwałego kodowania i znajomości z wyprzedzeniem klucza używanego dla identyfikatora instancji jest pewnym utrudnieniem. Powiązania kontekstu zaprojektowano z myślą o usługach trwałych, zatem każde takie powiązanie zawiera automatycznie wygenerowany identyfikator instancji w postaci obiektu klasy `Guid` (w formacie łańcuchowym), który jest dostępny za pośrednictwem zastrzeżonego klucza `instanceId`. Klient i usługa mają dostęp do tej samej wartości identyfikatora klucza. Wartość tego klucza jest inicjalizowana zaraz po zwróceniu sterowania przez pierwsze wywołanie pośrednika — po tym, jak powiązanie zyska możliwość skojarzenia klienta i usługi. Jak każdy parametr przekazywany za pośrednictwem powiązania kontekstu, tak i wartość identyfikatora instancji jest niezmienna przez cały czas życia pośrednika.

Kup książkę Poleć książkę

Aby uprościć interakcję ze standardowym identyfikatorem instancji, uzupełniłem klasę `Context ↪Manager` o metody, właściwości i metody pośrednika zarządzające tym identyfikatorem (patrz listing 4.15).

Listing 4.15. Zarządzanie standardowym identyfikatorem instancji w klasie ContextManager

```
public static class ContextManager
{
   public const string InstanceIdKey = "instanceId";

   public static Guid InstanceId
   {
      get
      {
         string id = GetContext(InstanceIdKey) ?? Guid.Empty.ToString();
         return new Guid(id);
      }
   }
   public static Guid GetInstanceId(IClientChannel innerChannel)
   {
      try
      {
         string instanceId =
            innerChannel.GetProperty<IContextManager>().GetContext()[InstanceIdKey];
         return new Guid(instanceId);
      }
      catch(KeyNotFoundException)
      {
         return Guid.Empty;
      }
   }
   public static void SetInstanceId(IClientChannel innerChannel,Guid instanceId)
   {
      SetContext(innerChannel,InstanceIdKey,instanceId.ToString());
   }
   public static void SaveInstanceId(Guid instanceId,string fileName)
   {
      using(Stream stream =
                    new FileStream(fileName,FileMode.OpenOrCreate,FileAccess.Write))
      {
         IFormatter formatter = new BinaryFormatter();
         formatter.Serialize(stream,instanceId);
      }
   }

   public static Guid LoadInstanceId(string fileName)
   {
      try
      {
         using(Stream stream = new FileStream(fileName,FileMode.Open,
                                              FileAccess.Read))
         {
            IFormatter formatter = new BinaryFormatter();
            return (Guid)formatter.Deserialize(stream);
         }
      }
      catch
      {
         return Guid.Empty;
      }
```


Kup książkę Poleć książkę

```
    }
    // Pozostałe składowe…
}
```

Klasa `ContextManager` definiuje metody `GetInstanceId()` i `SetInstanceId()`, które umożliwiają klientowi odpowiednio odczytanie identyfikatora instancji z kontekstu i zapisanie tego identyfikatora w kontekście. Do uzyskiwania identyfikatora usługa używa właściwości `InstanceId` (dostępnej tylko do odczytu). Klasa `ContextManager` w tej formie dodatkowo zapewnia bezpieczeństwo typów, ponieważ traktuje identyfikator instancji jako wartość typu `Guid` (nie łańcuch). Klasa wprowadza też mechanizmy obsługi błędów.

I wreszcie klasa `ContextManager` udostępnia metody `LoadInstanceId()` i `SaveInstanceId()`, które odpowiednio odczytują identyfikator instancji z pliku i zapisują ten identyfikator w pliku. Wymienione metody są szczególnie wygodne po stronie klienta, który może zapisywać identyfikator pomiędzy kolejnymi sesjami współpracy aplikacji klienckiej z usługą.

Klient może co prawda użyć klasy `ContextClientBase<T>` do przekazania standardowego identyfikatora instancji (jak na listingu 4.13), jednak lepszym rozwiązaniem jest wykorzystanie wbudowanej obsługi tego identyfikatora (patrz listing 4.16).

Listing 4.16. Klasa ContextClientBase<T> uzupełniona o obsługę standardowych identyfikatorów instancji

```
public abstract class ContextClientBase<T> : ClientBase<T> where T : class
{
   public Guid InstanceId
   {
      get
      {
         return ContextManager.GetInstanceId(InnerChannel);
      }
   }
   public ContextClientBase(Guid instanceId) :
                           this(ContextManager.InstanceIdKey,instanceId.ToString())
   {}

   public ContextClientBase(Guid instanceId,string endpointName) :
            this(ContextManager.InstanceIdKey,instanceId.ToString(),endpointName)
   {}

   // Pozostałe konstruktory…
}
```

Na listingu 4.17 pokazano przykład użycia standardowego identyfikatora instancji przez klienta i usługę kalkulatora.

Listing 4.17. Usługa kalkulatora korzystająca ze standardowego identyfikatora

```
// Strona klienta
class MyCalculatorClient : ContextClientBase<ICalculator>,ICalculator
{
   public MyCalculatorClient()
   {}
   public MyCalculatorClient(Guid instanceId) : base(instanceId)
   {}
   public MyCalculatorClient(Guid instanceId,string endpointName) :
                                                   base(instanceId,endpointName)
   {}
```


Kup książkę Poleć książkę

```
   // Dalsza część taka sama jak na listingu 4.14
}
// Strona usługi
[ServiceBehavior(InstanceContextMode = InstanceContextMode.PerCall)]
class MyCalculator : ICalculator
{
   static IInstanceStore<Guid,double> Memory =
               new FileInstanceStore<Guid,double>(Settings.Default.MemoryFileName);

   public double Add(double number1,double number2)
   {
      return number1 + number2;
   }
   public void MemoryStore(double number)
   {
      lock(typeof(MyCalculator))
      {
      Memory[ContextManager.InstanceId] = number;
      }
   }
   public void MemoryClear()
   {
      lock(typeof(MyCalculator))
      {
         Memory.RemoveInstance(ContextManager.InstanceId);
      }
   }
   // Dalsza część implementacji…
}
```

Automatyczne zachowanie trwałe

Wszystkie opisane do tej pory techniki obsługi usług trwałych wymagały wykonywania dość złożonych czynności po stronie samych usług — w szczególności operowania na trwałej pamięci stanów i bezpośredniego zarządzania stanem instancji przy okazji każdej operacji. Powtarzalność tych działań oznacza, że środowisko WCF może je zautomatyzować, serializując i deserializując stan usługi dla każdej operacji na podstawie wskazanej pamięci stanów (przy użyciu standardowego identyfikatora instancji).

Jeśli programista zdecyduje się przekazać środowisku WCF odpowiedzialność za zarządzanie stanem instancji, zarządzanie będzie przebiegało według następujących reguł:

- Jeśli klient nie przekazał identyfikatora, środowisko WCF utworzy nową instancję usługi, korzystając z jej konstruktora. Po zakończeniu wywołania środowisko WCF serializuje instancję w pamięci stanów.
- Jeśli klient przekazuje identyfikator do pośrednika i jeśli pamięć stanów zawiera już stan pasujący do tego identyfikatora, środowisko WCF nie wywołuje konstruktora instancji. W takim przypadku wywołanie jest obsługiwane przez instancję odczytaną (w procesie deserializacji) z pamięci stanów.
- Jeśli klient przekazuje prawidłowy identyfikator, środowisko WCF każdorazowo deserializuje instancję z pamięci stanów, wywołuje odpowiednią operację i ponownie serializuje w pamięci nowy stan (zmodyfikowany przez tę operację).
- Jeśli klient przekazuje identyfikator, który nie występuje w pamięci stanów, środowisko WCF zgłasza stosowny wyjątek.

Kup książkę Poleć książkę

Atrybut zachowania usługi trwałej

Do włączania automatycznego zachowania trwałego służy atrybut zachowania `DurableService`, który zdefiniowano w następujący sposób:

```
public sealed class DurableServiceAttribute : Attribute,IServiceBehavior,...
{...}
```

Atrybut `DurableService` należy zastosować bezpośrednio dla klasy usługi. Co ważne, klasa usługi musi być dodatkowo oznaczona albo jako szeregowalna (przystosowana do serializacji), albo jako kontrakt danych (z atrybutem `DataMember` użytym dla wszystkich składowych wymagających zarządzania trwałym stanem):

```
[Serializable]
[DurableService]
class MyService : IMyContract
{
   /* Tylko szeregowalne zmienne składowe */

   public void MyMethod()
   {
      // Właściwe działania
   }
}
```

Instancja usługi trwałej może teraz zarządzać swoim stanem w zmiennych składowych, tak jakby była zwykłą instancją — tym razem to środowisko WCF odpowiada za trwałość tych składowych. Gdyby usługa nie została oznaczona jako szeregowalna (lub jako kontrakt danych), pierwsze wywołanie zakończyłoby się niepowodzeniem z powodu podjętej przez środowisko WCF próby serializacji instancji w pamięci stanów. Każda usługa korzystająca z mechanizmu automatycznego zarządzania trwałym stanem musi zostać skonfigurowana jako usługa sesyjna, a mimo to zachowuje się jak usługa aktywowana przez wywołania (środowisko WCF dezaktywuje kontekst po każdym wywołaniu). Co więcej, usługa musi stosować jeden ze związków kontekstu dla każdego punktu końcowego, aby było możliwe stosowanie standardowego identyfikatora instancji. Sam kontrakt musi dopuszczać lub wymuszać stosowanie sesji transportowej (nie może jej wyłączać). Oba te ograniczenia są sprawdzane na etapie ładowania usługi.

Atrybut zachowania operacji trwałej

Usługa może opcjonalnie użyć atrybutu zachowania `DurableOperation` do zasygnalizowania środowisku WCF konieczności wyczyszczenia stanu w pamięci trwałej na końcu przepływu pracy:

```
[AttributeUsage(AttributeTargets.Method)]
public sealed class DurableOperationAttribute : Attribute,...
{
   public bool CanCreateInstance
   {get;set;}
   public bool CompletesInstance
   {get;set;}
}
```

Przypisanie właściwości `CompletesInstance` wartości `true` powoduje, że środowisko WCF usunie identyfikator instancji z pamięci trwałej zaraz po zwróceniu sterowania przez wywołanie operacji. Wartością domyślną właściwości `CompletesInstance` jest `false`. Jeśli klient nie przekazał identyfikatora instancji, można zapobiec utworzeniu nowej instancji przez operację — wystarczy przypisać wartość `false` właściwości `CanCreateInstance`. Kod z listingu 4.18 demonstruje użycie właściwości `CompletesInstance` dla operacji `MemoryClear()` usługi kalkulatora.

Kup książkę Poleć książkę

Listing 4.18. Przykład użycia właściwości CompletesInstance do usunięcia stanu

```
[Serializable]
[DurableService]
class MyCalculator : ICalculator
{
   double Memory
   {get;set;}
   public double Add(double number1,double number2)
   {
      return number1 + number2;
   }
   public void MemoryStore(double number)
   {
      Memory = number;
   }
   [DurableOperation(CompletesInstance = true)]
   public void MemoryClear()
   {
      Memory = 0;
   }
   // Dalsza część implementacji…
}
```

Stosowanie właściwości `CompletesInstance` jest o tyle problematyczne, że identyfikator kontekstu jest niezmienny. Oznacza to, że jeśli klient próbuje wykonać kolejne wywołania poprzez obiekt pośrednika (już po wykonaniu operacji z wartością `true` we właściwości `CompletesInstance`), wszystkie te wywołania zakończą się niepowodzeniem, ponieważ pamięć trwała nie zawiera już identyfikatora instancji. Oznacza to, że klient musi wiedzieć o braku możliwości dalszego korzystania z tego samego pośrednika — jeśli ma kierować dalsze wywołania do danej usługi, musi użyć nowego pośrednika, który nie ma jeszcze identyfikatora instancji (w ten sposób klient rozpocznie nowy przepływ pracy). Jednym ze sposobów wymuszania odpowiedniego zastosowania jest zamykanie programu klienta po zakończeniu przepływu pracy (lub tworzenie nowej referencji do obiektu pośrednika). Na listingu 4.19 pokazano kod demonstrujący, jak zarządzać tym samym pośrednikiem usługi kalkulatora po wyczyszczeniu pamięci (w kodzie wykorzystano definicję pośrednika z listingu 4.17).

Listing 4.19. Resetowanie pośrednika po zakończeniu przepływu pracy

```
class CalculatorProgram
{
   MyCalculatorClient m_Proxy;

   public CalculatorProgram()
   {
      Guid calculatorId =
               ContextManager.LoadInstanceId(Settings.Default.CalculatorIdFileName);

      m_Proxy = new MyCalculatorClient(calculatorId);
   }
   public void Add()
   {
      m_Proxy.Add(2,3);
   }
   public void MemoryClear()
   {
      m_Proxy.MemoryClear();

      ResetDurableSession(ref m_Proxy);
```


Kup książkę Poleć książkę

```
    }
    public void Close()
    {
       ContextManager.SaveInstanceId(m_Proxy.InstanceId,
                                     Settings.Default.CalculatorIdFileName);
       m_Proxy.Close();
    }
    void ResetDurableSession(ref MyCalculatorClient proxy)
    {
       ContextManager.SaveInstanceId(Guid.Empty,
                                     Settings.Default.CalculatorIdFileName);
       Binding binding = proxy.Endpoint.Binding;
       EndpointAddress address = proxy.Endpoint.Address;

       proxy.Close();

       proxy = new MyCalculatorClient(binding,address);
    }
}
```

W kodzie z listingu 4.19 wykorzystano klasę pomocniczą `ContextManager` do załadowania identyfikatora instancji z pliku i zapisania jej w tym pliku. Konstruktor programu klienta tworzy nowy obiekt pośrednika na podstawie identyfikatora odczytanego z tego pliku. Jak widać na wcześniejszym listingu 4.15, jeśli plik nie zawiera identyfikatora instancji, metoda `LoadInstanceId()` zwraca wartość `Guid.Empty`. Klasę `ContextClientBase<T>` zaprojektowałem w taki sposób, aby obsługiwała pusty identyfikator GUID w roli identyfikatora kontekstu — w razie przekazania pustego identyfikatora GUID klasa `ContextClient Base<T>` konstruuje swój obiekt bez identyfikatora instancji, rozpoczynając tym samym nowy przepływ pracy. Po wyczyszczeniu pamięci usługi kalkulatora klient wywołuje metodę pomocniczą `ResetDurableSession()`. Metoda `ResetDurableSession()` zapisuje najpierw pusty identyfikator GUID w pliku, po czym tworzy kopię istniejącego pośrednika. Metoda kopiuje adres i powiązanie dotychczasowego pośrednika, zamyka go i tak ustawia referencję do pośrednika, aby wskazywała nowo skonstruowany obiekt z tym samym adresem i powiązaniem oraz pustym identyfikatorem GUID w roli identyfikatora instancji.

Programowe zarządzanie instancją

Technologia WCF oferuje prostą klasę pomocniczą dla usług trwałych, nazwaną `DurableOpera ↪tionContext`:

```
public static class DurableOperationContext
{
   public static void AbortInstance();
   public static void CompleteInstance();
   public static Guid InstanceId
   {get;}
}
```

Metoda `CompleteInstance()` umożliwia usłudze programowe (nie deklaratywnie, jak w przypadku atrybutu `DurableOperation`) zakończenie działania instancji i usunięcie jej stanu z pamięci zaraz po zwróceniu sterowania przez wywołanie. Metoda `AbortInstance()` anuluje wszystkie zmiany wprowadzone w pamięci trwałej w czasie danego wywołania, przywracając stan sprzed tego wywołania. Właściwość `InstanceId` przypomina wspomnianą wcześniej właściwość `Context ↪Manager.InstanceId`.

Kup książkę Poleć książkę

Dostawcy trwałości

Atrybut `DurableService` instruuje środowisko WCF, kiedy serializować i deserializować daną instancję usługi, ale w żaden sposób nie wskazuje miejsca tej serializacji i deserializacji (nie zawiera żadnych informacji na temat pamięci stanów). Środowisko WCF stosuje wzorzec projektowy mostu (ang. *bridge*) w postaci modelu dostawcy — dzięki temu programista może przekazywać informacje o pamięci stanów niezależnie od wspomnianego atrybutu. Oznacza to, że atrybut `DurableService` jest oddzielony od pamięci stanów, dzięki czemu istnieje możliwość stosowania mechanizmu automatycznego zachowania trwałego w przypadku pamięci zapewniających zgodność z tym mechanizmem.

Jeśli usługę skonfigurowano z atrybutem `DurableService`, należy jeszcze skonfigurować hosta z odpowiednią fabryką dostawców trwałości. Klasa tej fabryki dziedziczy po klasie abstrakcyjnej `PersistenceProviderFactory` i tworzy podklasę klasy abstrakcyjnej `PersistenceProvider`:

```
public abstract class PersistenceProviderFactory : CommunicationObject
{
   protected PersistenceProviderFactory();
   public abstract PersistenceProvider CreateProvider(Guid id);
}

public abstract class PersistenceProvider : CommunicationObject
{
   protected PersistenceProvider(Guid id);

   public Guid Id
   {get;}

   public abstract object Create(object instance,TimeSpan timeout);
   public abstract void Delete(object instance,TimeSpan timeout);
   public abstract object Load(TimeSpan timeout);
   public abstract object Update(object instance,TimeSpan timeout);

   // Pozostałe składowe…
}
```

Najbardziej popularnym sposobem wskazywania fabryki dostawców trwałości jest umieszczanie odpowiednich zapisów w formie zachowania usługi w pliku konfiguracyjnym hosta i odwoływanie się do tego zachowania w definicji usługi:

```
<behaviors>
   <serviceBehaviors>
      <behavior name = "DurableService">
         <persistenceProvider
            type = "...type...,...assembly ..."
            <!-- Parametry dostawcy -->
         />
      </behavior>
   </serviceBehaviors>
</behaviors>
```

Po skonfigurowaniu hosta z uwzględnieniem fabryki dostawców trwałości środowisko używa klasy `PersistenceProvider` dla każdego wywołania do serializacji i deserializacji instancji. Gdyby nie określono żadnej fabryki dostawców trwałości, środowisko WCF przerwałoby tworzenie hosta usługi.

Kup książkę Poleć książkę

Niestandardowi dostawcy trwałości

Dobrą ilustracją sposobu pisania prostego, niestandardowego dostawcy trwałości jest moja klasa `FilePersistenceProviderFactory`, której definicja jest następująca:

```
public class FilePersistenceProviderFactory : PersistenceProviderFactory
{
   public FilePersistenceProviderFactory();
   public FilePersistenceProviderFactory(string fileName);
   public FilePersistenceProviderFactory(NameValueCollection parameters);
}
public class FilePersistenceProvider : PersistenceProvider
{
   public FilePersistenceProvider(Guid id,string fileName);
}
```

Klasa `FilePersistenceProvider` jest opakowaniem mojej klasy `FileInstanceStore<ID,T>`. Konstruktor klasy `FilePersistenceProviderFactory` wymaga wskazania nazwy odpowiedniego pliku. Jeśli na wejściu konstruktora nie zostanie przekazana żadna nazwa, klasa `FilePersistenceProvider ↪Factory` użyje domyślnego pliku *Instances.bin*.

Warunkiem stosowania fabryki niestandardowych dostawców trwałości w pliku konfiguracyjnym jest zdefiniowanie konstruktora, który otrzyma na wejściu kolekcję typu `NameValue ↪Collection` (reprezentującą parametry). Parametry w tej kolekcji mają postać zwykłych par kluczy i wartości łańcuchowych wskazanych w sekcji zachowania fabryki dostawców w pliku konfiguracyjnym. W tej roli można stosować niemal dowolne klucze i wartości. Poniższy przykład pokazuje, jak można w ten sposób określić nazwę pliku:

```
<behaviors>
   <serviceBehaviors>
      <behavior name = "Durable">
         <persistenceProvider
            type = "FilePersistenceProviderFactory,ServiceModelEx"
            fileName = "MyService.bin"
         />
      </behavior>
   </serviceBehaviors>
</behaviors>
```

Konstruktor może teraz użyć kolekcji `parameters` do uzyskania dostępu do tych parametrów:

```
string fileName = parameters["fileName"];
```

Dostawca trwałości na bazie systemu SQL Server

Środowisko WCF jest dostarczane wraz z dostawcą trwałości, który zapisuje stan instancji w dedykowanej tabeli bazy danych systemu SQL Server. Po przeprowadzeniu instalacji z ustawieniami domyślnymi odpowiednie skrypty instalacyjne tej bazy danych można znaleźć w katalogu *C:\Windows\Microsoft.NET\Framework\v4.0.30316\SQL\EN*. Warto pamiętać, że dołączony do środowiska WCF dostawca trwałości może współpracować tylko z bazami danych SQL Server 2005, SQL Server 2008 lub nowszymi. Wspomniany dostawca trwałości ma postać klas `SqlPersistenceProviderFactory` i `SqlPersistenceProvider` należących do podzespołu `System.Workflow ↪Services` w przestrzeni nazw `System.ServiceModel.Persistence`.

Użycie tego dostawcy wymaga tylko wskazania odpowiedniej fabryki dostawców i zdefiniowania łańcucha połączenia:

Kup książkę Poleć książkę

```
<connectionStrings>
   <add name = "DurableServices"
      connectionString = "..."
      providerName = "System.Data.SqlClient"
   />
</connectionStrings>

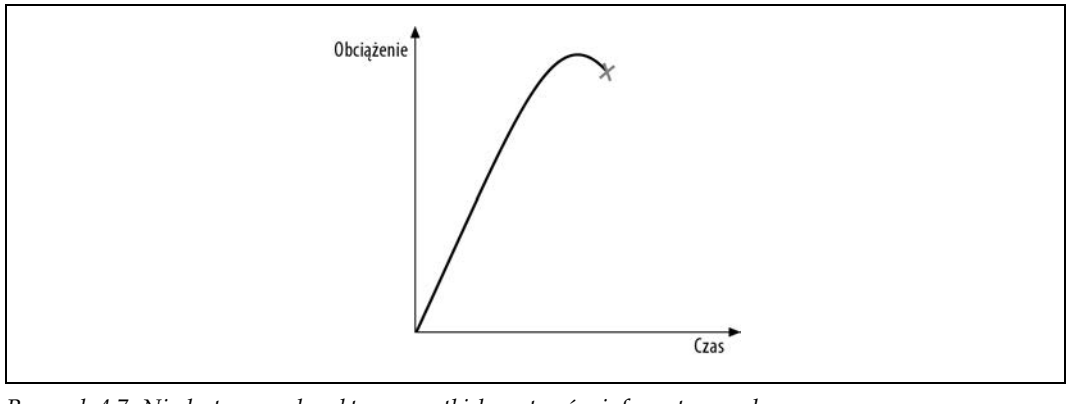
<behaviors>
   <serviceBehaviors>
      <behavior name = "Durable">
         <persistenceProvider
            type = "System.ServiceModel.Persistence.SqlPersistenceProviderFactory,
                    System.WorkflowServices,Version=4.0.0.0,Culture=neutral,
                    PublicKeyToken=31bf3856ad364e35"
            connectionStringName = "DurableServices"
         />
      </behavior>
   </serviceBehaviors>
</behaviors>
```

Istnieje też możliwość wymuszenia na środowisku WCF serializacji instancji w formie tekstowej (zamiast domyślnej serializacji binarnej) na przykład na potrzeby diagnostyczne czy analityczne:

```
<persistenceProvider
   type = "System.ServiceModel.Persistence.SqlPersistenceProviderFactory,
           System.WorkflowServices,Version=4.0.0.0,Culture=neutral,
           PublicKeyToken=31bf3856ad364e35"
   connectionStringName = "DurableServices"
   serializeAsText = "true"
/>
```

Dławienie

Dławienie (ang. *throttling*) nie jest co prawda techniką bezpośredniego zarządzania instancjami, ale pozwala opanować połączenia nawiązywane przez aplikacje klienckie i obciążenie usługi powodowane przez te połączenia. Dławienie jest niezbędne, ponieważ systemy informatyczne nie są elastyczne (patrz rysunek 4.7).

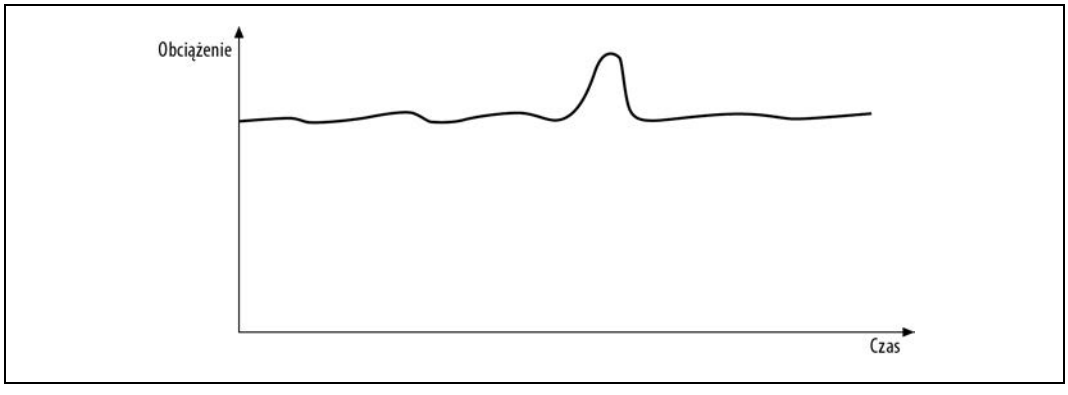

Rysunek 4.7. Nieelastyczny charakter wszystkich systemów informatycznych

Oznacza to, że nie jest możliwe zwiększanie w nieskończoność obciążenia systemu w nadziei na stopniowy, proporcjonalny spadek wydajności — system informatyczny to nie guma do żucia,

Kup książkę Poleć książkę

którą można rozciągać niemal bez końca. Większość systemów początkowo dobrze radzi sobie ze wzrostem obciążenia, jednak po pewnym czasie niespodziewanie odmawiają współpracy. W ten sposób zachowują się wszystkie systemy informatyczne — szczegółowa analiza przyczyn tego zachowania wykraczałaby poza zakres tematyczny tej książki (wymagałaby analizy teorii kolejkowania i kosztów związanych z zarządzaniem zasobami). To niepożądane, nieelastyczne zachowanie jest szczególnie kłopotliwe w przypadku nagłych wzrostów obciążenia (patrz rysunek 4.8).

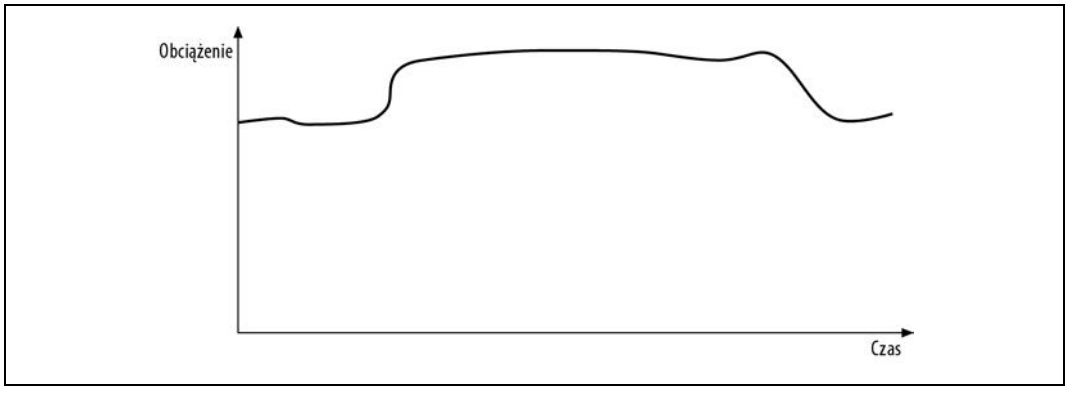

Rysunek 4.8. Chwilowy wzrost obciążenia może spowodować, że stan systemu wyjdzie poza ograniczenia przyjęte przez projektantów

Nawet jeśli system doskonale radzi sobie z nominalnym obciążeniem (pozioma linia na rysunku 4.8), nagły wzrost obciążenia może spowodować przekroczenie założeń projektowych i doprowadzić do istotnego spadku poziomu obsługi (w stopniu odczuwalnym przez klientów). Takie czasowe skoki mogą też rodzić problemy w kontekście oceny ogólnego wzrostu obciążenia, nawet jeśli średni poziom nie powinien mieć negatywnego wpływu na funkcjonowanie systemu.

Dławienie umożliwia zapobieganie przekraczaniu limitów obowiązujących dla danej usługi i używanych przez nią zasobów. Jeśli dławienie jest włączone, przekroczenie skonfigurowanych ustawień spowoduje, że środowisko WCF automatycznie umieści oczekujące aplikacje klienckie w kolejce i obsłuży ich żądania w kolejności przesłania do usługi. Jeśli w czasie, w którym wywołanie oczekuje w kolejce, upłynie limit czasowy, klient otrzyma wyjątek `TimeoutException`. Dławienie jest przykładem niesprawiedliwej techniki, ponieważ aplikacje klienckie, których żądania znalazły się w kolejce, doświadczają istotnego spadku poziomu obsługi. W tym przypadku ta niesprawiedliwość jest jednak uzasadniona — gdyby wszystkie aplikacje wywołujące, które powodują skokowy wzrost obciążenia, zostały obsłużone, system co prawda działałby sprawiedliwie, ale spadek poziomu obsługi byłby dostrzegalny dla wszystkich klientów. Dławienie jest więc uzasadnione w sytuacji, gdy czas skoków obciążenia jest stosunkowo krótki w porównaniu z całym czasem funkcjonowania usług, tzn. gdy prawdopodobieństwo dwukrotnego umieszczenia tego samego klienta w kolejce jest bardzo niewielkie. Od czasu do czasu żądania części klientów zostaną umieszczone w kolejce (w odpowiedzi na nagły wzrost obciążenia), ale system jako całość będzie działał prawidłowo. Dławienie nie sprawdza się w sytuacjach, gdy obciążenie osiąga nowy, wysoki poziom i utrzymuje się na tym poziomie przez dłuższy czas (patrz rysunek 4.9). W takim przypadku dławienie powoduje tylko odłożenie problemu na później, prowadząc ostatecznie do wyczerpania limitów czasowych po stronie klientów. Taki system należy od podstaw zaprojektować z myślą o obsłudze większego obciążenia.

Kup książkę Poleć książkę

Rysunek 4.9. Nieprawidłowe zastosowanie dławienia

Dławienie stosuje się na poziomie typu usługi, zatem ma wpływ na wszystkie instancje tej usługi i wszystkie jej punkty końcowe. Mechanizm dławienia jest kojarzony z elementami rozdzielającymi dla wszystkich kanałów używanych przez daną usługę.

Technologia WCF umożliwia programiście sterowanie wybranymi lub wszystkimi poniższymi parametrami obciążenia usługi:

Maksymalna liczba równoczesnych sesji
: Określa łączną liczbę klientów, którzy mogą jednocześnie dysponować sesją transportową dla danej usługi. W największym skrócie ten parametr reprezentuje maksymalną liczbę klientów jednocześnie korzystających z powiązań WS na bazie protokołu TCP i (lub) IPC (z niezawodnością, bezpieczeństwem lub oboma mechanizmami jednocześnie). Ponieważ bezpołączeniowy charakter podstawowych połączeń na bazie protokołu HTTP oznacza, że sesje transportowe są bardzo krótkie (istnieją tylko w czasie wykonywania wywołania), opisywany parametr nie wpływa na aplikacje klienckie używające podstawowych powiązań lub powiązań WS bez sesji transportowych. Obciążenie generowane przez te aplikacje klienckie można ograniczyć, określając maksymalną dopuszczalną liczbę równoczesnych wywołań. Parametr domyślnie ma wartość równą stokrotnej liczbie procesorów (lub rdzeni).

Maksymalna liczba równoczesnych wywołań
: Ogranicza łączną liczbę wywołań, które mogą być jednocześnie przetwarzane przez wszystkie instancje usługi. Wartość tego parametru powinna mieścić się w przedziale od 1 do 3% maksymalnej liczby współbieżnych sesji. Parametr domyślnie ma wartość równą szesnastokrotności liczby procesorów (lub rdzeni).

Maksymalna liczba jednocześnie istniejących instancji
: Decyduje o liczbie jednocześnie utrzymywanych kontekstów. Jeśli wartość tego parametru nie zostanie ustawiona przez programistę, domyślnie zostanie użyta suma maksymalnej liczby jednoczesnych wywołań i maksymalnej liczby jednoczesnych sesji (116-krotność liczby procesorów lub rdzeni). Ustawienie wartości tego parametru powoduje jej uniezależnienie od dwóch pozostałych właściwości. Sposób odwzorowywania instancji na konteksty zależy zarówno od stosowanego trybu zarządzania kontekstem instancji, jak i od obowiązującego modelu dezaktywacji kontekstu i instancji. W przypadku usługi sesyjnej maksymalna liczba instancji jest jednocześnie łączną liczbę istniejących jednocześnie aktywnych instancji i łączną liczbą współbieżnych sesji. W przypadku stosowania mechanizmu dezaktywacji instancji liczba instancji może być dużo mniejsza niż liczba kontekstów,

Kup książkę Poleć książkę

a mimo to aplikacje klienckie będą blokowane w razie osiągnięcia przez liczbę kontekstów maksymalnej liczby jednocześnie istniejących instancji. W przypadku usługi aktywowanej przez wywołania liczba instancji jest równa liczbie współbieżnych wywołań. Oznacza to, że dla usług aktywowanych przez wywołania maksymalna liczba instancji w praktyce jest równa mniejszej spośród dwóch innych wartości: maksymalnej liczby jednocześnie istniejących instancji i maksymalnej liczby współbieżnych wywołań. W przypadku usług singletonowych wartość tego parametru jest ignorowana, ponieważ takie usługi i tak mogą mieć tylko po jednej instancji.

Dławienie to jeden z aspektów hostingu i wdrażania. Podczas projektowania usługi nie należy przyjmować żadnych założeń dotyczących konfiguracji dławienia — programista powinien raczej zakładać, że jego usługa będzie musiała radzić sobie ze wszystkimi żądaniami klientów. Właśnie dlatego technologia WCF nie oferuje żadnych atrybutów sterujących mechanizmem dławienia, chociaż ich opracowanie nie stanowiłoby żadnego problemu.

Konfiguracja dławienia

Administratorzy zwykle konfigurują dławienie w pliku konfiguracyjnym. Takie rozwiązanie umożliwia stosowanie różnych parametrów dławienia dla tego samego kodu usługi zależnie od bieżących warunków i wdrożenia. Host może też programowo konfigurować dławienie na podstawie decyzji podejmowanych w czasie wykonywania.

Administracyjne konfigurowanie dławienia

Na listingu 4.20 pokazano, jak skonfigurować dławienie w pliku konfiguracyjnym hosta. Za pomocą znacznika `behaviorConfiguration` można dodać do usługi niestandardowe zachowanie ustawiające parametry dławienia.

Listing 4.20. Administracyjne konfigurowanie dławienia

```
<system.serviceModel>
   <services>
      <service name = "MyService" behaviorConfiguration = "ThrottledBehavior">
         ...
      </service>
   </services>
   <behaviors>
      <serviceBehaviors>
         <behavior name = "ThrottledBehavior">
            <serviceThrottling
               maxConcurrentCalls     = "500"
               maxConcurrentSessions  = "10000"
               maxConcurrentInstances = "100"
            />
         </behavior>
      </serviceBehaviors>
   </behaviors>
</system.serviceModel>
```


Kup książkę Poleć książkę

Programowe konfigurowanie dławienia

Proces hosta może też programowo sterować mechanizmem dławienia na podstawie bieżących parametrów wykonawczych. Dławienie można skonfigurować programowo wyłącznie przed otwarciem hosta. Mimo że host może przykryć zachowanie mechanizmu dławienia znalezione w pliku konfiguracyjnym (usuwając je i dodając własne), w większości przypadków programowe sterowanie dławieniem należy stosować tylko wtedy, gdy nie zdefiniowano odpowiednich ustawień w pliku konfiguracyjnym.

Klasa `ServiceHostBase` oferuje właściwość `Description` typu `ServiceDescription`:

```
public abstract class ServiceHostBase : ...
{
   public ServiceDescription Description
   {get;}
   // Pozostałe składowe…
}
```

Typ `ServiceDescription`, jak nietrudno się domyślić, reprezentuje opis usługi obejmujący wszystkie jej aspekty i zachowania. Klasa `ServiceDescription` zawiera właściwość nazwaną `Behaviors` (typu `KeyedByTypeCollection<T>`) z interfejsem `IServiceBehavior` w roli parametru uogólnionego.

Sposób programowego ustawiania parametrów zachowania z dławieniem pokazano na listingu 4.21.

Listing 4.21. Programowe konfigurowanie dławienia

```
ServiceHost host = new ServiceHost(typeof(MyService));

ServiceThrottlingBehavior throttle;
throttle = host.Description.Behaviors.Find<ServiceThrottlingBehavior>();
if(throttle == null)
{
   throttle = new ServiceThrottlingBehavior();
   throttle.MaxConcurrentCalls = 500;
   throttle.MaxConcurrentSessions = 10000;
   throttle.MaxConcurrentInstances = 100;
   host.Description.Behaviors.Add(throttle);
}
host.Open();
```

Kod hosta sprawdza najpierw, czy parametry zachowania dławiącego nie zostały ustawione w pliku konfiguracyjnym. W tym celu kod wywołuje metodę `Find<T>()` klasy `KeyedByTypeCollec` ↪`tion<T>`, przekazując klasę `ServiceThrottlingBehavior` w roli parametru typu:

```
public class ServiceThrottlingBehavior : IServiceBehavior
{
   public int MaxConcurrentCalls
   {get;set;}
   public int MaxConcurrentSessions
   {get;set;}
   public int MaxConcurrentInstances
   {get;set;}
   // Pozostałe składowe…
}
```

Jeśli zwrócona zmienna `throttle` ma wartość `null`, kod hosta tworzy nowy obiekt klasy `Service` ↪`ThrottlingBehavior`, ustawia jego parametry i dodaje go do zachowań reprezentowanych w opisie usługi.

Kup książkę Poleć książkę

Usprawnienie przy użyciu klasy ServiceHost<T>

W przypadku stosowania rozszerzeń frameworku C# 3.0 istnieje możliwość uzupełnienia klasy `ServiceHost` (lub dowolnej spośród jej podklas, na przykład `ServiceHost<T>`) o mechanizm automatyzujący kod z listingu 4.21 — przykład takiego rozwiązania pokazano na listingu 4.22.

Listing 4.22. Rozszerzenie klasy ServiceHost o obsługę dławienia

```
public static class ServiceThrottleHelper
{
   public static void SetThrottle(this ServiceHost host,
                                   int maxCalls,int maxSessions,int maxInstances)
   {
      ServiceThrottlingBehavior throttle = new ServiceThrottlingBehavior();
      throttle.MaxConcurrentCalls = maxCalls;
      throttle.MaxConcurrentSessions = maxSessions;
      throttle.MaxConcurrentInstances = maxInstances;
      host.SetThrottle(throttle);
   }

   public static void SetThrottle(this ServiceHost host,
                                   ServiceThrottlingBehavior serviceThrottle,
                                   bool overrideConfig)
   {
      if(host.State == CommunicationState.Opened)
      {
         throw new InvalidOperationException("Host jest już otwarty");
      }
      ServiceThrottlingBehavior throttle =
                  host.Description.Behaviors.Find<ServiceThrottlingBehavior>();
      if(throttle == null)
      {
         host.Description.Behaviors.Add(serviceThrottle);
         return;
      }
      if(overrideConfig == false)
      {
         return;
      }
      host.Description.Behaviors.Remove(throttle);
      host.Description.Behaviors.Add(serviceThrottle);
   }
   public static void SetThrottle(this ServiceHost host,
                                   ServiceThrottlingBehavior serviceThrottle)
   {
      host.SetThrottle(serviceThrottle,false);
   }
}
```

Klasa `ServiceThrottleHelper` udostępnia metodę `SetThrottle()`, która otrzymuje na wejściu zachowanie dławienia, i flagę typu `Boolean` określającą, czy należy przykryć ewentualne wartości odczytane z pliku konfiguracyjnego. Drugi parametr przeciążonej wersji metody `SetThrottle()` domyślnie ma wartość `false`. Metoda `SetThrottle()` używa właściwości `State` klasy bazowej `CommunicationObject` do sprawdzenia, czy host nie został jeszcze otwarty. Jeśli skonfigurowane parametry dławienia mają zostać przykryte, metoda `SetThrottle()` usuwa zachowanie dławienia z opisu usługi. Pozostały kod z listingu 4.22 bardzo przypomina rozwiązania zastosowane na listingu 4.21. Oto przykład użycia klasy `ServiceHost<T>` do programowego ustawienia parametrów dławienia:

Kup książkę Poleć książkę

```
ServiceHost<MyService> host = new ServiceHost<MyService>();
host.SetThrottle(12,34,56);
host.Open();
```


Także klasę `InProcFactory<T>` (wprowadzoną w rozdziale 1.) można w podobny sposób uzupełnić o kod upraszczający zarządzanie dławieniem.

Odczytywanie wartości parametrów dławienia

Programiści usług mogą odczytywać wartości parametrów dławienia w czasie wykonywania kodu (na przykład na potrzeby diagnostyczne lub analityczne). Warunkiem uzyskania dostępu do właściwości dławienia przez instancję usługi (za pośrednictwem obiektu rozdzielającego zadania) jest uzyskanie referencji do hosta z kontekstu operacji.

Klasa bazowa hosta, czyli `ServiceHostBase`, definiuje właściwość `ChannelDispatchers` dostępną tylko do odczytu:

```
public abstract class ServiceHostBase : CommunicationObject,...
{
   public ChannelDispatcherCollection ChannelDispatchers
   {get;}
   // Pozostałe składowe…
}
```

`ChannelDispatchers` to kolekcja obiektów klasy `ChannelDispatcherBase` ze ścisłą kontrolą typów:

```
public class ChannelDispatcherCollection :
                                 SynchronizedCollection<ChannelDispatcherBase>
{...}
```

Każdy element tej kolekcji jest obiektem klasy `ChannelDispatcher`. Klasa `ChannelDispatcher` udostępnia właściwość `ServiceThrottle`:

```
public class ChannelDispatcher : ChannelDispatcherBase
{
   public ServiceThrottle ServiceThrottle
   {get;set;}
   // Pozostałe składowe…
}
public sealed class ServiceThrottle
{
   public int MaxConcurrentCalls
   {get;set;}
   public int MaxConcurrentSessions
   {get;set;}
   public int MaxConcurrentInstances
   {get;set;}
}
```

Właściwość `ServiceThrottle` zawiera skonfigurowane wartości parametrów dławienia:

```
class MyService : ...
{
   public void MyMethod() // Operacja kontraktu
   {
      ChannelDispatcher dispatcher = OperationContext.Current.
                                    Host.ChannelDispatchers[0] as ChannelDispatcher;

      ServiceThrottle serviceThrottle = dispatcher.ServiceThrottle;
```


Kup książkę Poleć książkę

```
        Trace.WriteLine("Maksymalna liczba wywołań: " + serviceThrottle.MaxConcurrentCalls);
        Trace.WriteLine("Maksymalna liczba sesji: " + serviceThrottle.MaxConcurrentSessions);
        Trace.WriteLine("Maksymalna liczba instancji: " + serviceThrottle.MaxConcurrentInstances);
    }
}
```

Warto pamiętać, że usługa może tylko odczytać wartości parametrów dławienia i w żaden sposób nie może na nie wpływać. Każda próba ustawienia tych wartości spowoduje zgłoszenie wyjątku `InvalidOperationException`.

Także w tym przypadku proces odczytywania wartości parametrów można usprawnić za pomocą klasy `ServiceHost<T>`. Należy najpierw dodać właściwość `ServiceThrottle`:

```
public class ServiceHost<T> : ServiceHost
{
   public ServiceThrottle Throttle
   {
      get
      {
         if(State == CommunicationState.Created)
         {
            throw new InvalidOperationException("Host nie jest otwarty");
         }
         ChannelDispatcher dispatcher = OperationContext.Current.
         Host.ChannelDispatchers[0] as ChannelDispatcher;
         return dispatcher.ServiceThrottle;
      }
   }
   // Pozostałe składowe…
}
```

Od tej pory można użyć klasy `ServiceHost<T>` w roli hosta usługi, a za pośrednictwem właściwości `ServiceThrottle` można uzyskać dostęp do skonfigurowanego zachowania dławienia:

```
// Kod hosta
ServiceHost<MyService> host = new ServiceHost<MyService>();
host.Open();

class MyService : ...
{
   public void MyMethod()
   {
      ServiceHost<MyService> host = OperationContext.Current.
                                                   Host as ServiceHost<MyService>;
      ServiceThrottle serviceThrottle = host.Throttle;
      ...
   }
}
```


Dostęp do właściwości `Throttle` klasy `ServiceHost<T>` można uzyskać dopiero po otwarciu hosta, ponieważ kolekcja `dispatcher` jest inicjalizowana dopiero w momencie otwarcia.

Kup książkę Poleć książkę

Kup książkę Poleć książkę

Skorowidz

A

ACID, 299
AddServiceEndpoint(), 60
adresy, 32, 33
  dynamiczne, 687
  HTTP, 34
  IPC, 34
  magistrala usług, 35
  MSMQ, 34
  statyczne, 687
  TCP, 33
akcesory, 113
aktywacja przez wywołania, 178, 179, 181, 182, 183
  konfiguracja, 180
  wybór usług, 184
  wydajność, 184
analizatory kontraktów danych, 144
  instalacja, 146
aplikacja
  na bazie usług, 656
  przywracanie działania, 297, 298
aplikacja biznesowa, bezpieczeństwo, 554, 567
aplikacja internetowa, 537, 539
  bezpieczeństwo, 566
aplikacja intranetowa, 510
  bezpieczeństwo, 565
app.config, 41
AppFabric, 46, 47
architektura, 89, 90
  hosta, 91
  oparta na przechwyceniach, 90
ASP.NET Providers, *Patrz* dostawcy ASP.NET
AsyncPattern, 429
AsyncWaitHandle, 433, 434
ataki DoS, 503
ataki powtórzenia, 503
authentication, *Patrz* uwierzytelnianie
AuthorizationPolicy, 603
autorejestracja, 299
autoryzacja, 502, 530, 545, 552, 557, 558, 561, 562
  wybór trybu, 531

B

BasicHttpBinding, 50, 51, 54, 99, 187, 505, 506, 508
BasicHttpContextBinding, 53
BasicHttpSecurityMode, 506
BeginTransaction(), 301
behaviours, *Patrz* zachowania
bezpieczeństwo, 501, 510, 788
  anonimowych komunikatów, 634
  aplikacja bez zabezpieczeń, 562
  aplikacja biznesowa, 554, 567
  aplikacja internetowa, 537, 539, 566
  aplikacja intranetowa, 510, 565
  aplikacja o dostępie anonimowym, 559, 560
  audyt, 578, 579, 580, 581
  autoryzacja, 502
  framework, 563, 564
  na poziomie komunikatów, 632, 636, 639
  na poziomie transportu, 631, 632
  oparte na rolach, 532, 533, 534, 535, 546, 553
  po stronie hosta, 571, 572
  po stronie klienta, 572
  punkt-punkt, 630
  scenariusze, 563
  transferu danych, 503, 630, 639, 640
    tryby, 503, 504, 505
  typów, 246
  uwierzytelnianie, 501
biblioteka zadań równoległych, 396
BinaryFormatter, 124
binding discovery, *Patrz* odkrywanie powiązań
bindingConfiguration, 100
błędy, 261, 784
  diagnozowanie, 272
  dostarczania, 467

Kup książkę Poleć książkę

błędy
instalacja rozszerzeń, 287
izolacja, 261
kanały, 271
kontrakty, 268
maskowanie, 262, 267
obsługa, 270, 285
obsługa asynchroniczna, 442
odtwarzania, 475
propagowanie, 267
protokołu SOAP, 267
rozszerzenia, 281
typy, 262
udostępnianie, 282
wywołania zwrotne, 278
boundary problem, *Patrz* problem ograniczeń
bounded-generic types, *Patrz* parametry typu
bufory, 600, 601
a kolejki, 600, 601
administrowanie, 603
komunikaty, 607, 608
strategia działania, 602
tworzenie za pomocą Service Bus Explorer, 605

C

CallbackBehaviour, 280
CallbackErrorHandlerBehaviour, 294, 295
certyfikat X509, 540
ChannelDispatchers, 228, 287, 288
ChannelFactory<T>, 92, 93, 249
channels, *Patrz* kanały
chmura, przechwytywanie wywołań, 599, 600
ClientBase<T>, 84, 192
CLR, 29
CollectionDataContract, 172, 173
COM, 650, 652
Common Language Runtime, *Patrz* CLR
CommunicationObjectFaultedException, 97, 265
CommunicationState.Faulted, 263
ConcurrencyMode, 378
ConcurrencyMode.Multiple, 379, 381, 382, 383, 386, 387, 419
ConcurrencyMode.Reentrant, 382, 383, 386, 420
ConcurrencyMode.Single, 379, 386, 419
Conditional, 453
context bindings, *Patrz* powiązania kontekstu
context deactivation, *Patrz* dezaktywacja kontekstu
ContextClientBase<T>, 211
Credentials, 540
Credentials Manager, *Patrz* Menedżer poświadczeń
czas wywołania, 85
czyszczenie środowiska, 184

D

data member, *Patrz* składowa danych
data-contract resolvers, *Patrz* analizatory kontraktów danych
DataContractAttribute, 128, 133
DataContractResolver, 144
DataContractSerializer, 124, 125
DataContractSerializer<T>, 126
DataMemberAttribute, 128, 132
Dead-Letter Queue, *Patrz* kolejki utraconych komunikatów
DeadLetterQueue, 470
dedukowane kontrakty danych, 133
delegaty, 166
DeliveryRequirementAttribute, 101, 102
demarcating operations, *Patrz* operacje demarkacyjne
deserializacja, 122, 123
zdarzenia, 135, 137, 138, 160
deserialized, 135, 137, 138
deserializing, 135, 137
designated account, *Patrz* konto wyznaczone
dezaktywacja kontekstu, 200
Discoverability, 602
discovery cardinality, *Patrz* liczność odkrywania
Dispose(), 179
distributed transaction, *Patrz* transakcje rozproszone
Distributed Transaction Coordinator, *Patrz* rozproszony koordynator transakcji
DistributedIdentifier, 316
DLQ, *Patrz* kolejki utraconych komunikatów
dławienie, 222, 223, 224, 225
konfiguracja, 225, 226
odczytywanie wartości parametrów, 228
dostawcy ASP.NET, 546, 547
DTC, *Patrz* rozproszony koordynator transakcji
DuplexChannelFactory<T>, 249
DuplexClientBase<T>, 238, 239, 240, 246
DurableOperation, 217
DurableOperationContext, 219
DurableService, 217, 220, 266, 361
dziedziczenie kontraktów, 105

E

endpoint, *Patrz* punkty końcowe
EndpointNotFoundException, 262
enlistment, *Patrz* rejestrowanie
EnumMember, 165, 166
ErrorHandleBehaviour, 289, 290
ErrorHandlerHelper.PromoteException(), 284
ExpiresAfter, 602

Kup książkę Poleć książkę

F

fabryka
  dwustronna, 578
  hostów, 46
  kanałów, 576
  kanałów dupleksowych, 249, 250
  odkrywania, 699
Factory, 46
faktoryzacja, 110, 111
  kontraktów usługi, 110, 112, 113
  metryki, 112, 113
FaultContract, 269, 270
FaultException, 263, 268, 271
FaultException<T>, 267, 268, 272
fire-and-forget pattern, *Patrz* odpal-i-zapomnij
formatery
  .NET, 124
  WCF, 124
FormHost<F>, 404, 405
formularze, 400, 405
  jako usługa, 403
framework .NET, 651, 652
funkcja, 649

G

GenericIdentity, 521
GenericResolver, 148, 150, 152, 153
generyczny analizator, 148
  instalacja, 150
GetCallbackChannel<T>(), 241
Globally Unique IDentifier, *Patrz* GUID
głosowanie
  deklaratywne, 325, 327
  jawne, 327, 328
  w wywołaniach zwrotnych, 373
  wewnątrz zasięgu zagnieżdżonego, 336
GRID, 53
GUID, 33, 315

H

HandleError(), 285
host, 91
  architektura, 91
  rozszerzenia obsługujące błędy, 290
host process, *Patrz* proces hostujący
hosting, 39
  IIS 5//6, 39
  in-proc, 39
  niestandardowy na IIS/WAS, 46
  WAS, 45
  własny, 40
  wybór, 48, 49
HTTP, 34
hybrydowe zarządzanie stanem, 357, 358

I

IAsyncResult, 431, 432, 433
IClientMessageInspector, 770
ICommunicationObject, 44
identyfikator instancji, 206
  bezpośrednie przekazywanie, 207
  powiązania kontekstu, 211, 212, 213
  w nagłówkach, 209
identyfikator sesji, 191
identyfikator transakcji rozproszonej, 316
IDictionary, 174
IDisposable, 179, 184
IEndpointBehaviour, 293
IEnumerable, 169
IEnumerable<T>, 169
IErrorHandler, 281, 287, 288
IExtensibleDataObject, 163, 164
IIdentity, 520, 521
IMetadataExchange, 68
Impersonate(), 523
ImpersonationOption.Allowed, 524
ImpersonationOption.NotAllowed, 524
ImpersonationOption.Required, 524
IncludeExceptionDetailInFaults, 275, 280
inferred data contracts, *Patrz* dedukowane kontrakty danych
infoset, 121
InProcFactory, 93, 95
  CreateInstance(), 93, 95
  GetAddress(), 95
InProcFactory<T>, implementacja, 94
instance management, *Patrz* zarządzanie instancjami
InstanceContext, 238, 246
instancje, 200
  a dostęp współbieżny, 385
  dezaktywacja, 200, 203, 204
  programowe zarządzanie, 219
  zarządzanie, 266, 343, 460, 782
  zarządzanie identyfikatorami, 360
Inter Process Communication, *Patrz* IPC
interception-based architecture, *Patrz* architektura oparta na przechwyceniach
interfejs użytkownika, 392
  dostęp i aktualizacja, 393
  kontrolki, 395, 397

Kup książkę Poleć książkę

interfejs użytkownika
obsługa wielu wątków, 402
responsywność, 406
InvalidContractException, 132
InvalidOperationException, 102, 103, 242, 262
inżynieria oprogramowania, historia, 647
IPC, 34
IPrincipal, 530, 531, 534
IServiceBehaviour, 287
ApplyDispatchBehaviour(), 287
IsInRole(), 534
IsolationLevel, 328

K

kanały, 90, 91, 92
Kernel Transaction Manager, *Patrz* menedżery transakcji jądra
klasy częściowe, 137
klient, 76
konfiguracja z poziomu programu, 86
nieusługowy, 340
odłączony, 445
plik konfiguracyjny, 81, 82, 83
testowy, 87, 88
usługi, 31
KnownTypeAttribute, 139, 141, 143
wielokrotne zastosowanie, 143
kodowanie
binarne, 52
tekstowe, 52
kolejki
a bufory, 600
czyszczenie, 452
nietransakcyjne, 459, 460
prywatne, 448, 449
publiczne, 448
tworzenie, 449
utraconych komunikatów, 469
implementacja usługi, 474
konfiguracja, 470
przetwarzanie, 471
sprawdzanie własnej, 471
tworzenie usługi, 472
kolejkowanie
wydawców i subskrybentów, 749
wymaganie, 483
kolekcje, 169, 170, 171
niestandardowe, 171
referencje, 173
kompilator, 648
komunikaty, 503
nagłówki, 663
ochrona, 539
ograniczanie ochrony, 517
trujące, 476
obsługa w MSMQ 3.0, 480
obsługa w MSMQ 4.0, 477
usługa, 479
konfiguracja, 89
kontekst synchronizacji, 390, 391, 392, 396, 420, 421
instalowany na hoście, 414
interfejs użytkownika, 392
usługi, 397
własny, 408, 409, 410
wywołania zwrotnego dopełniającego, 437
konteksty, 91, 92, 200
powiązania, 672, 678
wywołania operacji, 191
konto wyznaczone, 520
kontrakty, 35, 103, 113
błędów, 35, 268
danych, 35, 121, 127, 132, 133, 781
analizatory, 144, 146
atrybuty, 128
dedukowane, 133
delegaty, 166
dzielone, 138
hierarchia, 139
importowanie, 130
równoważność, 155
zdarzenia, 135
złożone, 135
dziedziczenie, 105
faktoryzacja, 110, 111, 112, 113
hierarchia po stronie klienta, 106, 107, 108
kolejkowane, 447
projektowanie, 110
usług, 35, 781
wiadomości, 35
KTM, *Patrz* menedżery transakcji jądra
kwerendy, 114

L

lekki menedżer transakcji, 310, 311, 313
liczność odkrywania, 696
lightweight protocol, *Patrz* protokół lekki
Lightweight Transaction Manager, *Patrz* lekki menedżer transakcji
lista inwokacji, 166
LocalIdentifier, 315
LogbookManager, 285, 286
lokalna pamięć wątku, 389
lokalny identyfikator transakcji, 315
LTM, *Patrz* lekki menedżer transakcji

Kup książkę Poleć książkę

M

magistrala usług, 35, 583, 584, 585, 789
  bufory, 600, 601, 602, 603, 607, 608
  eksplorator, 590, 591
  jako centrum zdarzeń, 598
  jako źródło metadanych, 628
  powiązania, 591
  programowanie, 586
  rejestr, 589
  uwierzytelnianie, 621, 622, 623, 627
  z buforowaną usługą odpowiedzi, 617
mapowanie protokołu, 63
marshaling, 29
marshaling by value, *Patrz* przekazywanie przez wartość
MaxMessageCount, 602
mechanizm transportu, 32
MembershipProvider, 547, 548
Menedżer poświadczeń, 550, 551
menedżer zasobu, 304
menedżery transakcji, 308, 310
  awansowanie, 313
  jądra, 310, 311, 313
  lekki menedżer transakcji, 310
  rozproszony koordynator transakcji, 310
menedżery ulotnych zasobów, 343
message reliability, *Patrz* niezawodność dostarczania wiadomości
MessageBufferClient, 603, 604, 607
MessageBufferPolicy, 602
MessageHeaders, 664
MessageQueue, 449
metadane, 31, 63
  programowe przetwarzanie, 114
  przeszukiwanie, 114
  punkt wymiany, 67, 68, 69, 72
  udostępnianie, 454
  udostępnianie przez HTTP-GET, 64, 65
  włączanie wymiany w pliku konfiguracyjnym, 64
  włączanie wymiany z poziomu programu, 65
Metadata Explorer, 72, 116, 630, 703, 731
MetadataHelper, 116, 117
MetadataResolver, 116
metody, przeciążanie, 103, 104
metryki faktoryzacji, 112, 113
MEX Explorer, 709
Microsoft Message Queuing, *Patrz* MSMQ
Microsoft.ServiceBus.dll, 586
mieszany tryb zabezpieczeń, 637, 638
model komponentowy, 650
model obiektowy, 649
model odłączony, 445
model usług, 653, 655
mostek HTTP, 496, 497
  projektowanie, 496
MSMQ, 33, 34, 446, 448, 449, 454, 459, 460, 467, 468, 469
  czas życia, 469
MsmqBindingBase, 469, 470
MsmqIntegrationBinding, 54
MsmqMessageProperty, 473, 474

N

nagłówki, 663
  hermetyzacja, 666
  po stronie klienta, 664
  po stronie usługi, 666
nazwy, 38
NetDataContractSerializer, 126
NetMsmqBinding, 51, 99, 446, 505, 507, 508, 515
  bezpieczeństwo, 517
NetMsmqSecurityMode, 507
NetNamedBinding, 505
NetNamedPipeBinding, 51, 99, 100, 187, 507, 508, 514
  bezpieczeństwo, 515
NetNamedPipeSecurityMode, 507
NetPeerTcpBinding, 53
NetTcpBinding, 51, 99, 100, 187, 505, 507, 508, 513
  bezpieczeństwo, 513, 514
NetTcpContextBinding, 53, 513
NetTcpRelayBinding, 237
NetTcpSecurity, 513
niezawodność, 98, 99, 100
  dostarczania wiadomości, 98, 99
  konfiguracja, 100
  operacje jednokierunkowe, 233
  sesje, 190
  transakcje, 305
  transportu, 98
  wiadomości, 100
NonSerialized, 123, 124

O

obciążenie usługi, 224
obiekt pośrednika, 31
ObjectDisposedException, 244, 262
obsługa błędów, 270
  asynchroniczna, 442
odkrywanie, 685
  adresu, 685, 686
  ciągłe, 704
  magistrali usług, 712, 714
  powiązań, 698

Kup książkę Poleć książkę

odpal-i-zapomnij, 49
ogłoszenia, 706, 724, 727
  architektura, 706
  automatyczne, 708
  kompletna implementacja, 709
  otrzymywanie, 708
  upraszczanie, 709
OnDeserialized, 136
OnDeserializing, 136, 160
one-way operation, *Patrz* operacje jednokierunkowe
OnSerialized, 136
OnSerializing, 136
operacje, 231, 782
  asynchroniczne jednokierunkowe, 439
  demarkacyjne, 197, 198, 199, 200
  dupleksowe, 236
  jednokierunkowe, 232
    konfiguracja, 232
    niezawodność, 233
    usługi sesyjne, 233
    wyjątki, 234
  zwrotne, 236
  żądanie-odpowiedź, 231
operation call context, *Patrz* konteksty wywołania operacji
OperationBehaviourAttribute, 178
OperationContextScope, 665
OperationContract, 36, 37, 38, 232
osobowość, 530
otoczenie transakcji, 314
OverflowPolicy, 603

P

pamięć trwała, 206, 207
parametry typu, 148
partial classes, *Patrz* klasy częściowe
per-call activation, *Patrz* aktywacja przez wywołania
Persistent Subscription Manager, 748
personifikacja, 523
  deklaratywna, 524
  miękka, 535
  ograniczenie, 527
  ręczna, 523
  unikanie, 529
  wszystkich operacji, 525
plik konfiguracyjny, 89
polityka bezpieczeństwa, 509
pośrednik, 76, 80
  dupleksowy, 238, 246
  generowanie, 76, 77, 78, 80
  korzystanie, 84
  wywołania asynchroniczne, 429
  zamykanie, 85, 265
poświadczenia systemu Windows, 545
powiązania
  kontekstu, 211, 213
  NetTcpRelayBinding, 237
  tryby transferu, 641
  WSDualHttpBinding, 237
powinowactwo wątków, 389, 413, 414
  a wywołania zwrotne, 426
PrincipalPermissionAttribute, 532
PrincipalPermissionMode.None, 531
PrincipalPermissionMode.UseWindowsGroups, 531, 532, 545, 546
private-session mode, *Patrz* tryb sesji prywatnej
problem ograniczeń, 653
proces hostujący, 39, 41, 56
property-like methods, *Patrz* akcesory
ProtectionLevel, 517, 518
protocolMapping, 63
protokoły transakcji, 308
protokół lekki, 308, 309
protokół OleTx, 309
protokół WS-Atomic Transaction, 309
ProvideFault(), 282, 283
proxy, *Patrz* obiekt pośrednika
przeciążanie metod, 103, 104
przekazywanie przez wartość, 122
przepływ pracy, 205
przepustowość, kontrola, 467
przestrzenie nazw, 38
  definiowanie, 38
przesyłanie danych strumieniowe, 256
przetwarzanie priorytetowe, 415
publisher, *Patrz* wydawca
punkt wymiany metadanych, 67, 68, 72
  z poziomu programu, 69
punkty końcowe, 55
  adres bazowy, 57
  domyślne, 61, 62
  konfiguracja, 56, 60
  MEX, 67
  standardowe, 68

R

ReceiveErrorHandling, 477
ReceiveErrorHandling.Drop, 478, 480
ReceiveErrorHandling.Fault, 477, 478, 480
ReceiveErrorHandling.Move, 478
ReceiveErrorHandling.Reject, 478
ReceiveRetryCount, 477
refleksje, 123

Kup książkę Poleć książkę

rejestrowanie, 299
ReleaseInstanceMode.AfterCall, 202
ReleaseInstanceMode.BeforeAndAfterCall, 203
ReleaseInstanceMode.BeforeCall, 201, 202
ReleaseInstanceMode.None, 201, 202
reply-request, *Patrz* operacje żądanie-odpowiedź
request-reply pattern, *Patrz* zapytanie-odpowiedź
Resource Manager, *Patrz* menedżer zasobu
rozproszony koordynator transakcji, 310, 311, 312
równoważenie obciążenia, 481

S

scopes, *Patrz* zasięgi
security principal, *Patrz* osobowość
SecurityAccessDeniedException, 262
SecurityBehaviour, 564, 565, 568, 569, 571
SecurityClientBase<T>, 574, 575
SecurityHelper, 572, 573, 574
SecurityMode, 507
SecurityNegotiationException, 262
Serializable, 123, 128
serializacja, 121, 122, 123, 124
  formatery .NET, 124
  formatery WCF, 124
  kontraktów danych, 127, 133
  porządek, 156
  XML, 133
  zdarzenia, 135, 136
serialized, 135
serializing, 135
Service Bus Explorer, 590
service orientation, *Patrz* zorientowanie na usługi
ServiceBehaviourAttribute, 178, 274
ServiceContractAttribute, 35, 36, 37, 38, 103, 105, 781
ServiceDescription, 226
ServiceEndpoint, 146
  Contract, 115
ServiceHost, 41
  AddServiceEndpoint(), 60
ServiceHost<T>, 44, 45, 152, 196, 227
  AddAllMexEndPoints(), 71
  AddAllMexPoints(), 72
  EnableMetadataExchange(), 71, 72
  HasMexEndpoint, 71, 72
  poprawa efektywności, 71
ServiceHostBase, 42, 531
  Description, 65
ServiceKnownType, 141, 142, 143
serviceMetadata, 64, 68
ServiceMetadataEndpoint, 70
ServiceModelEx, 735, 791
ServiceSecurityContext, 521, 522
serwer MTS, 652
sesja transportowa, 97, 181
  przerwania, 97
  wiązania, 97
sesje prywatne, 185
sesjogram, 460
sessiongram, *Patrz* sesjogram
SessionMode.Allowed, 186
SessionMode.NotAllowed, 188, 189
SessionMode.Required, 187, 259
SetCertificate(), 541
SetTransactionComplete(), 327
singleton, 193, 197
  naturalny, 197
  transakcyjny, 366
  transakcyjny stanowy, 368, 369
  wybór, 197
składowa danych, 133
słowniki, 174
SO, *Patrz* zorientowanie na usługi
SOAP, 31
SoapFormatter, 124
sposoby komunikacji, 49
stan, przekazywanie informacji, 436
standardowe punkty końcowe, 68
state-aware service, *Patrz* usługi świadome stanu
Stream, 256, 257
streaming transfer mode, *Patrz* tryb przesyłania strumieniowego
strumienie wejścia-wyjścia, 256
strumieniowe przesyłanie danych, 256, 258, 259
  powiązania, 257
  transport, 258
strumieniowe przesyłanie komunikatów, 256
subscriber, *Patrz* subskrybent
subskrybent, 252, 253, 734, 762
  kolejkowany, 750
  rodzaje, 735
  singletonowy, 748
  trwały, 735, 739, 747
  ulotny, 735
SvcConfigEditor, narzędzie, 83, 84
SvcUtil, narzędzie, 78, 80
SynchronizationContext, 390
synchronizator puli wątków, 408
Syndication Service Library, projekt, 89
syndykacja, 54
System.Transactions, 332

T

TCP, 33
thread affinity, *Patrz* powinowactwo wątków
Thread Local Storage, *Patrz* lokalna pamięć wątku

Kup książkę Poleć książkę

ThreadAbortException, 261
ThreadPoolSynchronizer, 408, 409
throttling, *Patrz* dławienie
TimeoutException, 85, 231, 262
TimeToLive, 469
TokenImpersonationLevel.Anonymous, 528
TokenImpersonationLevel.Delegation, 528
TokenImpersonationLevel.Identification, 528, 529
TokenImpersonationLevel.Impersonation, 528
TokenImpersonationLevel.None, 528
topologia siatki, 53
tożsamość, zarządzanie, 509, 520, 546
  w aplikacji biznesowej, 559, 561
  w scenariuszu bez zabezpieczeń, 562, 563
  w scenariuszu internetowym, 554
  w scenariuszu intranetowym, 535
Transaction, 314, 315
TransactionalBehaviour, 363, 364, 365
TransactionalMemoryProviderFactory, 362
TransactionAutoComplete, 325, 326, 328
TransactionFlow, 305
TransactionFlowAttribute, 306
TransactionFlowOption.Allowed, 307
TransactionFlowOption.Mandatory, 307
TransactionFlowOption.NotAllowed, 307
TransactionInformation, 315
TransactionIsolationLevel, 329, 330
TransactionScope, 332, 333, 335, 339, 340
TransactionScopeOption.Required, 336, 337
TransactionScopeOption.RequiresNew, 337, 338
TransactionScopeOption.Suppress, 338
TransactionScopeRequired, 326
TransactonInstanceProviderFactory, 362
transakcje, 297, 298, 454, 493, 785
  a dostęp niesynchroniczny, 382
  a tryby instancji, 369
  a wielobieżność metod, 384
  ACID, 299
  atomowość, 299, 300
  cykl życia, 346, 353
  dostarczane, 455
  głosowanie, 325
  granice, 342
  izolacja, 300, 328, 329
  jawne programowanie, 332
  limit czasu, 330, 331
  lokalne, 315
  niezawodność, 305
  oddzielone, 458
  odtwarzane, 456, 457, 458
  otoczenia, 314
  propagacja, 304, 318
  protokoły, 308
  protokół dwufazowego zatwierdzania, 303, 304, 308
  przepływ a kontrakt operacji, 306
  przepływ a wiązania, 305
  przerwane, 298
  przerywanie, 328
  rozproszone, 303, 315, 316
  spójność, 300
  trwałość, 300
  tryby, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325
  wątpliwe, 298
  wewnątrzprocesowe, 365
  właściwości, 299
  współbieżne, 353, 354
  wywołania asynchroniczne, 443
  zakończenie, 325
  zamykanie na zakończenie sesji, 354
  zarządzanie, 301, 302
  zarządzanie przepływem, 334
  zasoby transakcyjne, 299
  zatwierdzone, 298
TransferMode.Streamed, 257
TransferMode.StreamedResponse, 257
transport reliability, *Patrz* niezawodność transportu
transport scheme, *Patrz* mechanizm transportu
TransportClientCredentialType, 622
TransportProtection, 603
tryb hybrydowy, 593, 594, 595
tryb przekazywania, 593, 594
tryb przesyłania strumieniowego, 256
tryb sesji prywatnej, 185
typy
  bezpieczeństwo, 246
  generyczne, 166
  wyliczeniowe, 164

U

UDP, 685
Universal Resource Identifier, *Patrz* URI
uniwersalny mechanizm przechwytywania, 765, 775
UnknownExceptionAction, 266
URI, 33
UseSynchronizationContext, 398
using, 265
usługi, 30, 31, 656
  ACS, 585
  adresy, 32, 33
  aktywowane przez wywołania, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 245
  bezstanowe, 182
  buforowane, 608
  dziennika, 285

Kup książkę Poleć książkę

granice wykonywania, 31
in-proc, 40
klient, 31
kolejkowane, 445, 787
sesyjne, 462, 464
typu per-call, 460, 462
kontrakty, 35, 103, 110, 113
lokalne, 30
metadane, 31, 63
obciążenie, 224
przekazywania, 584
sesyjne, 177, 185, 233, 246, 386
typu per-session, 353
singletonowe, 177, 193, 197, 246, 386, 465
inicjalizacja, 194
stanowe, 182
świadome stanu, 341, 342
typu per-session, 352
transakcyjne, 316
typu per-call, 344, 345, 346
typu per-session, 347
trwałe, 205, 206, 216, 359
tryby zarządzania instancjami, 205
tryby współbieżności, 378
typu per-call, 385
zarządzanie stanem, 341
zdalne, 30
zorientowanie na usługi, 30
uwierzytelnianie, 501, 543, 551, 555, 561, 562
brak, 501
certyfikat X509, 502
nazwa użytkownika i hasło, 502
token, 502
w magistrali usług, 621, 622, 623, 627
Windows, 502
własny mechanizm, 502

V

versioning round-trip, *Patrz* wersjonowanie dwukierunkowe

W

WaitAll(), 434
WaitOne(), 433
warstwa transportowa, 96
WAS, 45
wątki
powinowactwo, 413
robocze, 42
WCF, 29, 30
architektura, 89, 90
biblioteki usług, 89
host testowy, 73
klient testowy, 87, 88
komunikacja pomiędzy różnymi komputerami, 32
komunikacja w obrębie jednego komputera, 32
mechanizmy komunikacji, 33
standard kodowania usług, 779
wskazówki projektowe, 779, 780
WCF Service Application, projekt, 89
WCF Service Library, projekt, 89
WcfSvcHost, 73, 74, 88
WcfTestClient, 87, 88, 89
WcfWrapper, 95
Web Services Description Language, *Patrz* WSDL
Web.Config, 40
WebHttpBinding, 54
wersjonowanie, 158, 161
brakujące składowe, 159
dwukierunkowe, 162, 163
nowe składowe, 158
scenariusze, 158
wiadomości, kolejność dostarczania, 101
wiązania, 49, 50, 99
dodatkowe, 53
domyślne, 58
format, 51
integracyjne MSMQ, 54
IPC, 51, 102
kodowanie, 51
konfiguracja, 57, 61
kontekstowe, 53
MSMQ, 51
podstawowe, 50
podwójne WS, 53
równorzędnej sieci, 53
świadome transakcji, 304
TCP, 51
używanie, 54
WS, 51
WS 2007, 54
wybór, 52
zarządzane WS, 54
zarządzane WS 2007, 54
wielobieżność, 383
zastosowanie, 383
Windows Activation Service, *Patrz* WAS
Windows Azure AppFabric Service Bus, 585, 586
Windows Communication Foundation, *Patrz* WCF
Windows Server AppFabric, 46, 47
WindowsIdentity, 521, 523
worker threads, *Patrz* wątki robocze
workflow, *Patrz* przepływ pracy
Workflow Service Application, projekt, 89
WS2007FederationHttpBinding, 54

Kup książkę Poleć książkę

WS2007HttpBinding, 54
WSAT, *Patrz* protokół WS-Atomic Transaction
WSDL, 31
WSDualHttpBinding, 53, 237
WSFederationBinding, 54
WSHttpBinding, 51, 99, 100, 496, 505, 507, 508, 538
  bezpieczeństwo, 539
WSHttpContextBinding, 53, 513
współbieżność, 386
  a instancje, 377
  wątek interfejsu użytkownika, 406, 408
  zarządzanie, 377, 406, 423, 466, 786
  zasoby, 387
wydawca, 252, 253, 734, 761
  kolejkowany, 750
wyjątki, 261, 266
  diagnozowanie, 275
  operacje jednokierunkowe, 234
  promocja, 283
  wyodrębnianie, 276
wywołania, 782
wywołania asynchroniczne, 427, 429, 430
  a sesje transportowe, 432
  kontra synchroniczne, 443, 444
  przy użycie pośrednika, 429
  transakcje, 443
  wymagania, 427
wywołania jednokierunkowe, 308
wywołania kolejkowane, 446
  a transakcje, 457
  architektura, 447
  kontra połączone, 481
wywołania synchroniczne, limity czasu, 442
wywołania zwrotne, 236, 371
  a bezpieczeństwo klientów, 418
  a metody wielobieżne, 384
  bezpieczeństwo w intranecie, 536
  błędy, 278
  diagnozowanie, 280
  dopełniające, 434, 435, 436, 437
  dupleksowe, 595, 596, 733
  głosowanie, 373
  hierarchia kontraktów, 251
  kontekst synchronizacji, 420, 421, 424
  obsługa po stronie klienta, 238
  po stronie usługi, 241
  powinowactwo wątków, 426
  rozszerzenia obsługujące błędy, 293
  transakcyjne, 373
  tryby transakcji, 371
  w trybie ConcurrencyMode.Multiple, 419
  w trybie ConcurrencyMode.Reentrant, 420
  w trybie ConcurrencyMode.Single, 419
  w wątku interfejsu użytkownika, 422, 423
  wielobieżność, 242
  zarządzanie połączeniami, 244
  zdarzenia, 252
wzorzec projektowy
  mostu, 220
  publikacji-subskrypcji, 734, 749, 750, 758

X

X509Identity, 521
XMLSerializerFormatAttribute, 133

Z

zachowania, 64, 177
  domyślne, 75
  konfiguracja, 74
  operacji, 178
  transakcyjne, 361
  trwałe, 216
zakleszczenia, 387, 388
  unikanie, 388
zapytanie-odpowiedź, 49
zarządzanie instancjami, 177
zasięgi, 692
  stosowanie, 694
zasoby
  synchronizacja, 389
  transakcyjne, 299
  współbieżność, 386, 387
zdarzenia, 252, 253
  deserializacja, 135, 137, 138, 160
  kontrakty danych, 135
  publikowanie, 598, 742
  serializacja, 135, 136
zgłaszanie nieznanego błędu, 272
zorientowanie na usługi, 30
związki transakcyjne, 357

Kup książkę Poleć książkę

PROGRAM PARTNERSKI

GRUPY WYDAWNICZEJ HELION

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW
w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!
http://program-partnerski.helion.pl

GRUPA WYDAWNICZA
Helion SA

O'REILLY®

Programowanie usług WCF

Udostępnianie usług sieciowych to już nie tylko widzimisię programistów lub projektantów — w dzisiejszych czasach to obowiązek! Dzięki temu ułatwiasz integrację innych aplikacji z Twoim produktem, ale też z łatwością korzystasz z funkcjonalności dostarczanych przez innych producentów. Najważniejsze jest jednak to, że najwięcej zyskuje Twój klient. A jego zadowolenie zapewni Ci sukces i byt na rynku!

Jeżeli podjąłeś decyzję, że Twoja kolejna aplikacja będzie wspierała WCF, to wybierając tę książkę, nie mogłeś trafić lepiej. *Programowanie usług WCF. Wydanie III* to doskonały, cieszący się ogromną popularnością przewodnik poświęcony spójnej, jednolitej platformie firmy Microsoft, którą zaprojektowano z myślą o programowaniu aplikacji na bazie usług dla systemu Windows. Jej autor Juval Löwy jest wybitnym specjalistą w dziedzinie platformy .NET i technologii WCF. W trakcie lektury poznasz architekturę technologii WCF, jej elementy składowe oraz zagadnienia związane z jej niezawodnością. Ponadto dowiesz się, jak zagwarantować bezpieczeństwo swoim usługom sieciowym, oraz sprawdzisz możliwości magistrali usług Azure AppFabric Service Bus. Wiedza, którą zdobędziesz, pozwoli Ci na tworzenie jeszcze lepszych i bardziej elastycznych projektów informatycznych. Sprawdź sam!

- Poznaj architekturę technologii WCF i jej podstawowe elementy składowe, w tym tak ważne pojęcia jak niezawodność czy sesja transportowa.
- Naucz się używać wbudowanych elementów, takich jak hosty usług, mechanizmy zarządzania instancjami i współbieżnością, transakcje, kolejkowane wywołania rozłączonych usług, zabezpieczenia czy odkrywanie.
- Opanuj sztukę korzystania z magistrali usług Azure AppFabric Service Bus, czyli najbardziej rewolucyjnego elementu nowego projektu chmury obliczeniowej.
- Podnieś swoją produktywność i jakość tworzonych usług WCF dzięki odpowiednim opcjom projektowym, wskazówkom i zalecanym praktykom, zawartym we frameworku ServiceModelEx autorstwa Juvala Löwy'ego.
- Poznaj uzasadnienie szczegółowych decyzji projektowych i odkryj najtrudniejsze, rozumiane przez niewielu programistów aspekty programowania usług WCF.

Najlepszy podręcznik poświęcony WCF!

helion.pl
księgarnia internetowa

Nr katalogowy: 8482

Księgarnia internetowa:
http://helion.pl

Zamówienia telefoniczne:
0 801 339900
0 601 339900

Helion

Sprawdź najnowsze promocje:
http://helion.pl/promocje
Książki najchętniej czytane:
http://helion.pl/bestsellery
Zamów informacje o nowościach:
http://helion.pl/nowosci

Helion SA
ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
http://helion.pl

Informatyka w najlepszym wydaniu

sięgnij po WIĘCEJ
KOD KORZYŚCI

ISBN 978-83-246-3617-4

9 788324 636174

Cena 129,00 zł